

# ตอนที่ 1

## ชาติชายชาติรี

### ชาติ

บางครั้งเพื่อนก็เรียกกองคชาติ แต่จริง ๆ มันชื่อชาติ ชายวัยรุ่น เลือดร้อน แต่จริง ๆ แล้วชอบนอน หน้าตาอาจจะดูมีเมไปบ้าง ประปราย อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านี้นี้ชาติเลื่อนลำดับชั้นกลายมาเป็น เด็กมัธยมว่างเรียนเป็นที่เรียบร้อยเนื่องจากเขาสอบติดก่อนใคร เพื่อน ทุกวันนี้มาเรียนแค่เพราะให้จบ ๆ ไป

ทว่าตอนนี้ชาติจบแล้ว หหมดสิ้นกันที่วัยมัธยม

ชาติเตรียมตัว ส่วนใจไม่รู้จะเตรียมทำไม มันไม่ได้ตื่นเต้น ลักนิต ออกไปทางว่าจะทำอะไรในวัยมหา'ลัยต่อจากนี้ จะมีที่นอน ดี ๆ ที่ไหนบ้าง เหมาะแก่การอุ้หลับ

ชาติจำได้ว่าตั้งใจจะอยู่หอ เป็นเพราะถ้าเลิกเรียนเสร็จจะได้ มีเวลากลับมานอนเร็ว ๆ

“มีใครจะอยู่หอกับกูไหม”

ตอนนั้นเขาถามเพื่อนทุกคนแต่มันทั้งหมดล้วนตอบเป็นเสียง

เดียวกัน

“ไม่ได้วะ แม่กูไม่อยากจะอยู่ กลัวกูไม่เรียน”

“กูไม่มีตังค์วะ อยู่บ้านแล้วมีแตกดี”

“กูอยากอยู่กับเมีย จงหอนอกเสร็จไปนานแล้ววะ”

เออ ดี

ด้วยเหตุนี้ชาติจึงต้องตระเวนหาเพื่อนร่วมห้องเอง

### หาอยู่สองวัน ชาติก็ได้บัดดีส์มา

รู้แค่ว่ามันจะมาแชร์ค่าห้อง ชาติจำได้แค่นี้

วันนี้เตรียมตัวย้ายข้าวของเข้าหอ แม่ชาติเป็นแม่ค้า ขายข้าวอยู่ที่ตลาด ใส่ทองเส้นเท่าบ้าน ไม่ได้มีความเกรงกลัวว่าโจรจะมาปาดคอออกไปสักวัน ส่วนพ่อชาติทำสวนอยู่บ้าน ว่าง ๆ ก็เลี้ยงนกเลี้ยงปลา ดูแลต้นไม้

ชาติจำไม่ได้ว่าเตรียมอะไรมาบ้าง

แต่ที่แน่ ๆ ชาติเตรียมหมอนมาเอง

ในหอดูเหมือนตึกสภาพใหม่เอี่ยม

เป็นห้องนอน มีเตียง มีตู้ มีห้องน้ำ มีส้วม ทุกอย่างอยู่ในสภาพที่ชาติรับได้

ยังดีที่มีแอร์

สิ่งที่ชาติเห็นเป็นเตียงเดี่ยว และกลิ่นอายของความเป็นนอนหนังสือ เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมและความเป็นบัณฑิตผู้คลั่งไคล้ในการเรียน

ทั้งหนังสือที่เต็มตู้ และการจัดวางเครื่องเขียนเครื่องใช้ ชาติจึงรู้เพิ่มขึ้นมาอีกขั้นว่าเพื่อนร่วมห้องของชาติค่อนข้างมีอันจะกิน

ภาพถัดมาที่ชาติเห็นคือชายหนุ่มคนหนึ่ง กำลังนอนเอนหลัง

บนเตียง ในมือมีหนังสือวางพับไว้ อ่านค้างอยู่ที่สักหน้าหนึ่ง ในขณะที่เสียงหูฟังร่าวกกับมีโลกส่วนตัว

ใบหน้าขาว สะอาดเกลี้ยง จัดว่าเป็นผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง ไม่นานก็ค่อย ๆ ลืมตา ก่อนจะบิดขี้เกียจแล้วทักทายอย่างเป็นธรรมชาติ

ชาติจำได้แล้วว่า ไอ้หมอนี้มันเรียนหมอ แต่ก็แปลกใจว่าทำไมมันไม่ไปซุกหัวที่หอใน

“ชาติใช้ไหม”

“เออ อ้อยใช้หรือเปล่า”

“อ้อ ยินดีที่ได้รู้จัก นายไอเคหรือเปล่าถ้าจะนอนเตียงเดียวกัน?” น้ำเสียงและท่าทางออกสุภาพ จนชาติรู้สึกตึงใจ แม้ไม่ใช่ปัญหา แต่มันออกจะไม่ชิน

คุณเป็นเด็กดี เรียนเก่ง อย่างน้อย ๆ น่าจะจัดเป็นประเภทที่ไม่ยุ่งยากมาก หรือชอบสังสรรค์เฮฮาจนพวกมานอนห้อง

ชาติพยักหน้า

มันยิ้มแยมอ่านหนังสือต่อ มุมปากยกขึ้นเบา ๆ คุณเป็นชายหนุ่มอารมณ์ดี จิตจะก้าวไกลเปี่ยมความรู้ ชาติแหม่มมั่นในใจว่าหากประสบปัญหาเรื่องเรียนอาจจะพอมีคนช่วยได้บ้าง

เสียงซ่า ๆ ดังลอดจากหูฟัง ยิ่งห้องเงียบ และเมื่อเงี่ยหูฟังดี ๆ ก็จะได้ยิน

“อ๊ะ อี อี แยก ๆ อี้อ๊ะ”

“...”

เสียงคล้ายคนร้องเพราะถูกทำร้ายดังลอดมาเป็นระยะ

“หือ?”

มียิ้ม

มันยังยิ้มเหมือนไม่รู้ตัว  
หน้าตาการศึกษาก็ดูจะเป็นผู้ลากมาคดี  
ไม่น่าจ้งไรเลย!

## ตอนที่ 2

### อ้อยใจ

“อ้อย”

“หื้อ”

ไอนักศึกษาแพทย์ป้ายแดงมองซ้ำ ๆ ขณะนั้นคิ้วมันเลิกขึ้น  
เรียวตัว ดกดำอย่างกับพวกนายแบบที่มีตากับคิ้วเป็นอาวุธ ใบหน้า  
ผ่องใสจนชาติแลบตา

นอกจากเสียงร้องเจ็บปวดแล้ว ยังมีเสียงซัดซาดเป็นระยะ  
ตามมามาติด ๆ อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ชาติมองสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า  
ด้วยใบหน้าเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่อฟังดูดี ๆ แล้ว นั่นอาจไม่ใช่เสียงผู้หญิงเสียทีเดียว แต่ออก  
จะเป็นเสียงผู้ชายอยู่หน่อย นอกจากนั้นยังไม่ใช่เสียงผู้ชายแค่คนเดียว

“ยินดีที่ได้รู้จัก”

ไอ่ตัวตันเหตุหัวเราะน้อย ๆ ยิ้มเป็นมิตร “โอเค”

ชาติยืนนิ่งอยู่สักพัก อย่างกับว่ามีเรื่องจะพูด แต่คิดอีกที ไม่  
พูดถึงมันอีกเลยจะดีกว่า

## สิ่งที่ชาติหวงจริง ๆ มีอยู่ไม่กี่อย่าง

ประการแรกก็หมอน

ประเทศไทยขึ้นชื่อเรื่องร้อน การหมกตัวนอนในห้องพร้อมกับแอร์จึงเป็นกิจวัตรที่ชาติพึงใจ

วันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรก ชาติเหมือนจะจำได้ร่าง ๆ ว่ามีปฐมนิเทศ รับน้อง และอื่น ๆ อีกมากมายที่ชาติอาจจะต้องเข้าร่วม

โดยปกติ คงเรียกได้ว่าทุกที่มีกิจกรรมจะไม่มีชาติที่นั่น

ชาตินอนเพลิน อาจเป็นเพราะที่หอมีแอร์ เมื่อคืนชาติเอาของกอง ๆ ไว้ในห้องแล้ว แต่ด้วยความที่นับแต่นี้ชาติไม่ได้ตัวคนเดียว เขาจึงต้องคำนึงถึงมารยาทให้มากขึ้นกว่าเดิม

“อ้อย”

ชาติลืมนิดา รวากับคนนอนไม่พอ อาจเป็นเพราะไม่คุ้นชินกับสถานที่ใหม่ ไม่ก็เป็นเพราะยังไม่ใช้เวลาตื่นนอนของเขา หน้าตาชาติไม่บอกอารมณ์ใด ๆ ไม่ว่าจะน่ารัก โลก โกรธ หลง นอกจากชอบตาคัล ๆ กับความเกร็งหน้าราวกับไม่เคยยิ้ม

“อ้อย”

ชาติเรียกอีกครั้ง ผ่านไปสักพักที่เตียงจึงเริ่มมีปฏิกิริยา เสียงผ้าขยับเบา ๆ พร้อมกับเสียงหัม ๆ จ้วเจีย ทว่าดูแจ่มใสอยู่ในที่

“หือ”

ผ้าห่มผืนใหญ่ไม่ใช่ของชาติ แต่เป็นของอ้อย ตอนแรกชาติจำได้ว่าชาติเอาผ้ามาเอง ทว่าไป ๆ มา ๆ ใหงเขากับมันถึงได้คลุมโปงอยู่ด้วยกันไม่รู้

“เข้าแล้วเหรอ” อ้อยสะลึมสะลือ มันยิ้มน้อย ๆ หน้าตาเตรียมพร้อมรับวันใหม่

ชาติกลอกตาหนึ่งที่ ขณะที่นอนตะแคงข้างโดยมีไอ้อ้อยนอน  
พาดขาและแขนทับอยู่ด้านหลัง

“เอาแขนกับขามึงออกไปจากตัวกูด้วย”

“อ๊ะ” ไอ้อ้อยเลิกคิ้ว เหมือนมันเพิ่งรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป  
มันยิ้ม พูดเสียงอ่อน “ขอโทษ หนักไหม”

หูฟังวางอยู่ข้างๆ เหมือนกับว่ามันอาจจะนอนหลับไปทั้ง  
อย่างนั้น

อากาศน่านอน กับตาค้างๆ ที่บ่งบอกว่าชาติยังต้องการ  
พักผ่อน ทว่าวันนี้เป็นวันเปิดภาคเรียนวันแรกของเฟรชชีหน้าใส  
อย่างพวกปีหนึ่ง

แถมยังเป็นวันแรกที่ชาติตื่นขึ้นในหอนี้

เป็นวันแรกที่ชาติมีเพื่อนร่วมห้อง

เป็นวันแรกในวัยสิบเก้าปีหมดๆ ของชาติที่จะต้องเผชิญกับ  
โลกกว้างใบใหม่

“จู้มึง” ชาติพูดอีกครั้ง “เอาจู้มึงออกไปด้วย”

**“เรื่องเมื่อเช้า เราขอโทษนะ”**

“ไม่เป็นไร”

ชาติไม่ได้ตั้งใจสงสัยกับเรื่องนั้นเลย

ไอ้อ้อยพูดย้ำอยู่หลายครั้ง สงสัยมันคงจะอายุจริง

แม้จะดูขัดกับเมื่อวานที่ชาติเจอมา

หรือจริงๆ แล้วมันเป็นพวกแอบจิ้งไร พอถูกจับได้ก็เลยหน้า

บาง

“เราไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะเว้ย”

“เออ”

“คือก็รู้ใช่ไหม ผู้ชายมันก็ยังงี้ทั้งนั้น”

ชาติขมวดคิ้ว ภูก็ผู้ชายไง

“เออ”

“แล้วแบบ...เราติดหมอนข้างไง เวลานอนตื่นมาก็ชิน ชอบ  
กอดหมอนกาย”

มันพูด ดูชื่อ ไส บริสุทธิ์ ไร้มลทิน หากบอกว่าระหว่างเขากับ  
มัน มีคนหนึ่งเป็นพวกเห็นแก่มัน พร้อมจะจุดใครสักคนมาสำเร็จความ  
ใคร่ ความเป็นไปได้ก็ยังเป็นชาติมากกว่าอยู่วันยังค่ำ เนี่ยแหละ  
ตัดสินคนด้วยหน้าตา

“ไม่เป็นไร ไม่คิดมาก เข้าใจ”

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวกันเสร็จ นี่อาจเรียกได้ว่าเป็นครั้งที่  
สองที่ชาติโผล่หัวมามหา'ลัย

“วันนี้เขาจะทำอะไรกันนะ”

ด้วยความที่ชาติไม่ได้สนใจอะไรทั้งนั้น นอกจากพรันท์ไป  
กำหนดการมาหนึ่งใบ ชาติก็ไม่เคยตามสิ่งใดอีกเลยนับจากนั้น  
เป็นต้นมา

“เห็นเขาให้ป็นี่ทุกคนไปรวมกันที่ฮอลล์ใหญ่”

พอมันแต่งตัวอย่างนี้ ยิ่งดูวังวับ ๆ หน้าใสชะจนกระดาศยัง  
แอบอวย

ชาว ๆ ดี

ด้วยความที่ชาติไม่มีเพื่อนติดมาด้วยกันสักคน จะให้ไปถาม  
ใครก็ยั้งง ๆ เรียกได้ว่าหัวเดียวกระเทียมลีบอย่างแท้จริง ให้อ้อยดู  
แล้วมันคงมีเครือข่ายอัปเดตให้อยู่ตลอด ต่างจากเขาที่ไม่สนใจ  
หาเหวอะไรทั้งสิ้น

ชาติทำหน้ามึน ๆ ให้อ้อลล์ที่ว่าแม่งคือที่ไหนล่ะวะ

“มันอยู่ตรงไหน”

“อยู่ตรงข้ามตึกวิศวะ”

“ตึกวิศวะอยู่ตรงไหน”

“อยู่ข้างๆ ‘ธำปัติย์’”

“‘ธำปัติย์’อยู่ตรงไหน”

“อยู่ติดถนน”

คำถามถัดไปยังไม่ทันออกจากปาก ไอ้อ้อยยกนิ้วขึ้นมาทาบที่ปากชาติเบาๆ มันยิ้มน้อยๆ รวากับกำลังคุยเล่นกับเด็กเล็กๆ

“ไปกินข้าวก่อนตรงหน้าม. แล้วเดี๋ยวไปพร้อมกัน โอเคไหม”

พอมันปล่อยนิ้วก็ยิ้มร่าเริง พร้อมกับถือกุญแจรถ กระเป๋า ดูเตรียมพร้อมเสร็จสรรพ ต่างจากชาติที่ไม่มีอะไรเลย นอกจากปากกา ด้ามหนึ่ง ไอ้อ้อยเดินไปที่ประตู มันยื่นรอเหมือนจะถามว่าทำไมเขาถึงยังไม่เดินออกมา

ชาติขมวดคิ้วงุนงง มองปากตัวเอง สลับกับนิ้วมัน รวากับมีความยุ่งเหยิงตึกกันใจ แม้หน้าตาจะยังคงเดิม

**รถไอ้อ้อยเป็นรถคันเล็กๆ ดูกะทัดรัด นั่งได้สี่คน หน้าตามีราคาแพง**

“จริง ๆ กูมีมอไซค์”

“จริงดิ จั๊นนั่งมอไซค์กัน น่าจะเร็วกว่า” มันพูดเหมือนจะเป็นเรื่องจริง ตาใสๆ ปากยิ้มๆ “เข้าๆ อย่างวันนี้ยังรถติด”

“มึงนั่งได้เหรออ”

“นั่งได้สิ”

“มีหมวกใบเดียว”

“ชาติใส่ไว้ละ”

“กูไม่แน่ใจว่าจะมีด้านหรือเปล่า”

“ตอนนี้ไม่มีหรอก มาประมาณสิบโมง”

“โอเค”

สุดท้ายชาติก็เดินไปที่จักรยานยนต์คันเก่าของตัวเอง เขาขับออกมาจับมันด้านหน้า หลังจากไอ้ฮ้อยซ้อนท้าย รถถึงกับยวบลงไป นานแล้วที่ชาติจับคนเดียวไม่เคยมีใครมาซ้อน แทบจะไม่มี มิ่งหนักไม่ใช่เล่นนะฮ้อย

“ตื่นเต็น” มันพูด ท่าทางชอบใจ

“ตื่นเต็นทำไม”

“เพิ่งเคยนั่ง”

ชาติยังไม่ออกรถ เขาปล่อยแฮนด์ก่อนจะถอดหมวกกันน็อกให้มัน “ใส่ไว้”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“กันตาย กันพิการ”

“แล้วชาติอะ”

“ไม่เป็นไร แป็บเดียว”

“ขอบคุณนะครับ” ไอ้ฮ้อยใส่ไว้ หน้ามันเหลือเพียงกรอบเล็ก ๆ แต่ยังมีพลังสูงอยู่ ทะลุทุกสรรพสิ่ง “ไว้เดี๋ยวค่อยไปหาซื้อหมวกอีกใบเนอะ”

“เออ เงินมีงั้น”

“เงินขอซ้อน ชาติขับ อย่างนั้น”

“แล้วรถมีงั้น”

“ก็พลัด ๆ กัน จี๊ดปะ”

ชาติพยักหน้าเลยตามเลย เขายังพอจำทางได้อยู่บ้าง ไอ้ฮ้อยคุยช่าง ๆ นู มันพูดถึงร้านข้าวที่จะไปกิน อีกมือก็จับด้านหลังมอไซค์

ไว้กันตก การจรรยาวันนี้เป็นอย่างที่่ว่าจริง รดติด แทบขยับตัวไม่ได้  
ถ้าเอารถยนต์ออกมา คาดว่าอีกครั้งชั่วโมงก็ยังไม่ถึงมหา'ลัย

“ที่นี้รถขับแย่มาก เวลาข้ามถนนหรืออะไรต้องระวังด้วยนะ”  
ชาติเคยได้ยินมาบ้าง แต่ถ้าเทียบกันแล้วไอ้อ้อยคงรู้ดีกว่า

แน่ๆ

“ร้านข้าวมันอยู่ตรงไหน”

“ขับเข้าไปในซอย อยู่ก่อนจะถึงมหา'ลัยนั่นแหละ เดี่ยว  
บอกๆ”

“แล้วเพื่อนมึงล่ะ”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวก็เจอในนั้นเองแหละ”

“อ้อ”

“แล้วชาติอะ”

“ยังไม่เคยเจอเพื่อนเลย”

“อ้าว จริงดิ แล้วไปคณะถูกไหม”

“ไม่รู้ว่ะ”

“เออ งั้นเดี๋ยวเราไปส่ง ไปด้วยกันเนียแหละ แต่เขาจะนัดตาม  
สาขาตามคณะที่รวมกันเยอะๆ ไปเดี๋ยวก็เจอ”

มีความรู้สึกหนึ่ง เรียกได้ว่าดี เพื่อนร่วมห้องคนนี้ก็อาจจะ  
ไม่เลวเลย

ชาติพิมพ์ในลำคอ “อืม”

ระหว่างกำลังจะเลี้ยวเข้าซอย รถก็สวนออกมา จากการขับ  
รถสวนเลน ทำให้ชาติต้องหักหลบกะทันหัน

“เฮ้ย!” เขาหันไปดู คู่กรณีหายไปแล้ว เขาจึงขับต่อช้าๆ แล้ว  
หันไปถามมัน “เป็นไรไหม”

“ไม่ๆ”

ชายหนุ่มสองคน คนหนึ่งโอบเอวแน่น ตัวแทบจะมุดสิงเข้ามา อาจจะเพราะอากาศร้อน มลพิษเยอะ ไม่ทันไรหน้าไอ้ฮ้อยก็ออกแดงๆ มันตัวสั่นนิดหน่อย ดูเหมือนไม่เคยนั่งมอ'ไซค์จริงๆ

“เออ ฮ้อย”

พอเห็นว่าเริ่มกลับเข้าสู่สถานการณ์ปกติ ซาติจับต่อไปซ้ำๆ ไม่รีบมาก ไม่ปาดซ้ายปาดขวา เป็นเพราะตอนนี้เขาไม่ได้จับอยู่คนเดียวเหมือนทุกที ก่อนจะพูดต่อ

“เอามือออกจากหางูได้ล่ะ”

ไอ้ฮ้อยหัวเราะแสบๆ มันโอบเอวหลวมๆ

“โทษๆ...เมื่อกี้...เผลอบีบไปด้วยนิดนึงใช่มั้ยอะ”

ไม่ได้มีความสำนึก ไม่ได้รู้สึกผิด ยัมกั้มกริม ทำเป็นเงินไป  
งั้นๆ

ซาติถอนหายใจ

ย้ายหอดีใหม่กู!

## ตอนที่ 3

# วิบากกรรมของชาติ

### “กินอะไรดินะ” ไอ้ฮ้อยทำหน้าที่ครุ่นคิด

หลังจากวนรถไปจอดข้างๆ ดึกเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไอ้ฮ้อยเป็นแกนนำในการหาร้านอาหารที่คิดว่าอร่อย เป็นร้านติดริมฟุตบอลอีกประมาณครึ่งเซนเป็นถนน ความปลอดภัยอยู่ตรงไหน ชาตียังไม่รู้แน่ชัด ชาตินั่งนิ่งอยู่สักพัก จนไอ้ฮ้อยสั่งข้าวเสร็จแล้ว มันถึงได้ถามเขาต่อ

“ชาตียากกินอะไร เดียวสั่งให้”

“เอาหมีเหลืองน้ำใส”

“นี่มันร้านอาหารตามสั่ง”

ชาตินิ่งไปอีกรอบ ก็ไม่บอก

“เอาไข่เจียวหมูสับ กรอบๆ ฟูๆ”

ไอ้ฮ้อยเลิกคิ้ว มุมปากมันดูเหมือนจะอมยิ้ม ก่อนจะก้มลงเขียนเมนูรากับกำลังจดเล็คเชอร์วิชาไบโอ ปากนิ่มๆ ของมันพูดตามขณะจดอย่างช้าๆ

“เอา...ไข่เจียวหมูสับ กรอบ ๆ ฟุ ๆ”

โดยเฉพาะมันจะลากยาวคำว่า ‘เอา’ เป็นพิเศษ

“มึงแดก”ไร

“ข้าวไข่ดาวกับหมูทอด ไม่ใส่กระเทียม”

ชาติขมวดคิ้ว “ของมึงยาวกว่าของกูอีก”

“จริง” ไข่อ้อยพยักหน้าช้า ๆ หน้าตาจริงจัง “เรายาวกว่าชาติเยอะ”

ชาติหันไปดูต้นน้ำเปล่าทันที

ไม่มีท่าทีที่คิดจะต่อล้อต่อเถียง น้ำเหมือนจะใส่อุทัยทิพย์ปะแล่ม ๆ ชาติส่ายคิ้วเล็กน้อยเพราะกลิ่นหอม ๆ ที่ดูจะฉุนเกินไปสำหรับเขา อีกอย่าง...สมัยนี้ยังมีอุทัยทิพย์ใส่อุทัยอีกเหวอะ

ชาติกระแอมกระไออยู่สองครั้งในลำคอ เขาพยายามจะไม่ล้าลัดดัง มันทุเรศ

ไข่อ้อยยิ้มแป้น เหมือนมันไม่ได้คิดว่ามีอะไรแปลก

ไม่นานอาหารที่สั่งก็ถูกยกมา ไข่อ้อยถ่มมืออย่างตื่นเต้น มันหยิบช้อนกับส้อมมาสองคู่ คู่หนึ่งของมัน อีกคู่ของเขา แต่ในระหว่างการหยิบ เขาเห็นมันคุ้ยอยู่สี่สิบห้าวินาที

“มึงหาอะไรอ้อย”

“หาคู่ช้อนส้อม”

“แล้วในมือมึงคืออะไร”

“มันไม่เป็นคู่กัน เห็นไหม” ไข่อ้อยชี้ให้ดู มันเป็นช้อนกับส้อมคนละยี่ห้อ อันหนึ่งบาง อันหนึ่งอวบกว่าหน่อย

ชาติมองนิ่ง ๆ กลืนไข่สุกกลอยเฉี่ยวจมูกไปมา ถ้าเป็นรถป้านี้ทับตายหา

“อ้อย เอามาเถอะ กูแดกได้”

“ไม่เอา กินข้าวแล้วซอสน้ำมันไม่เท่ากัน กินได้ยังไงวะชาติ เป็นคนยังโง่งเนี่ย”

ชาติร้องฮะ!?

ถัดมาไอ้ฮ้อยร้องเฮ้! ตอนมันเจอคู่แท้ซอสน้ำมันที่ตามหาเสร็จแล้วก็ยื่นให้เขาด้วยมาดเพื่อนที่เป็นมิตรสุดๆ ดีที่มันหาเจอก่อนเพราะชาติเกือบจะใช้มือจก

กินไปได้สักพัก ไอ้ฮ้อยก็ตื๋มน้ำและน้ำมันก็กระดกตอนที่เขาเงยหน้าจากจานพอดี น้ำมันยาว ยิ่งน้ำมันก็อย่าพูดกัน เนื่องจากร้านอาหารมันแคบ โต๊ะก็กระจอกๆ กับเก้าอี้โง่ๆ ที่นั่งใกล้กันอย่างไร้ช่องว่าง

ชาติมองภาพนั้นอย่างฉงนนัก

ไอ้ฮ้อยเห็นว่าชาติมอง มันก็ยิ้มน้อยๆ รัศมีหนึ่งที่เรียกว่าส่องแสงสะท้อนเข้าเป้าตาชาติ

“เป็นไง อร่อยไหม”

ชาติพยักหน้า “ดี...ดี”

ตั้งแต่ต้นจนจบ น้ำมันก็ยังกระดกอยู่ ขนาดคนอย่างชาติที่ไม่เคยสังเกตอะไร ยังต้องสังเกตจนได้เพราะมันดันเห็น หนีไม่พ้นและเด่นเกินไป

“ค่าข้าวเท่าไรครับ”

“คนละ 35 บาท ลูท”

ชาติกะพริบตา เป็นเพราะเขาแปลกใจ ทำไมมันถูกจัง อย่างน้อยในซอยโรงเรียนของเขา ถ้าไม่ใช่ในโรงเรียน ค่าอาหารอยู่ที่ 50-60 บาทนั่นแหละ

ไอ้ฮ้อยยื่นแบงก์พันหน้าตาแจ่มใส ขณะที่ชาติกำลังจะจ่ายอยู่นั้น ป้าแก่ก็บอกมา

“หนูมีแบงก์ย่อยไหมลูก”

“ขอโทษครับคุณป้า ผมไม่มีเลยครับ” หน้าตามันทั้งดูน่าสงสาร ทั้งดูสุภาพ อีกทั้งน้ำเสียงแบบนั้นอีก ร้อยทั้งร้อยคือกินขาด มันหันมามองเขาอย่างกังวล หัวคิ้วขมวดมุ่นลงน้อยๆ ใบหน้าที่ค่อนข้างไปในทางหน้าตาดีจึงยิ่งดู...เอาเป็นว่ามันก็ยังดูหน้าตาดี แต่ชาติไม่ได้โฟกัสตรงจุดนั้น

ชาติมอง

และชาติก็มองแบงก์ร้อยในมือชาติ

“เดี๋ยวออกให้ก่อน”

พอจ่ายไป ป้าแกก็ทอนมา 30 บาท ชาติดูตุน้ำในแก้วอีกสองอีกก่อนจะลุกขึ้นแล้วหันไปมองไอ้ฮ้อยอีกรอบ รวากับว่ามีรอะไร ลูกสิไอ้สัส

ทว่าเมื่อหันกลับไป ชาติกลับเห็นไอ้ฮ้อยยกมือประสานแนบอก แลดูซาบซึ้งใจบางอย่าง ดวงตาแพรวพราวราวกับมีประกายน้ำชุ่มอยู่

ร้านข้าวติดถนน อากาศร้อน รถเยอะ มีแต่คนจ่อแจ ยิ่งโดยเฉพาะวันเปิดภาคเรียน ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปเรื่อย ๆ ยกเว้นบางอย่างที่เหมือนจะถูกหยุดนิ่งไว้อยู่

“ขอบคุณนะชาติ ชาติเป็นคนดีจริง ๆ”

ชาติมองภาพนั้นอย่างนิ่งเรียบ ในใจไม่รู้จักคิดอะไร ไม่ เขาไม่รู้ว่าเขาควรจะคิดมากไปทำไม เปลืองสมองชิบหาย

“คืนกูด้วย”

“ผ่อนได้ไหม”

“มึงเรียนหมอนะฮ้อย”

“เนี่ย ตัวจนเลย แค่ว่าเทอมก็ไม่มีกินแล้ว”

ชาติรู้ดีว่ามันมีค่าย และรู้ว่าบ้านมันมีอันจะกิน จากคำห่อ  
ค่าประกันหอล่วงหน้า ไหนจะเฟอร์นิเจอร์แต่ละอย่างในห้อง เอา  
แค่คณะนี้ฉลาดไม่พอ มันต้องมีตั้งค้กับทุนด้วย

แต่ที่เป็นอยู่เป็นเพราะไอ้อ้อยกำลังกวตั้น ต่อล้อต่อเถียงให้  
คนอย่างเขาที่คิดว่าการพูดคุยนั้นโคตรเปลืองพลังงาน ต้องเหนื่อย  
กับการต่อประโยชน์กับมันอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

แถมข้าง ๆ คู ๆ

ไอ้हां!

รู้ปล่อยให้แม่งอวกคินกับข้าวป่าเขาให้รู้แล้วรู้รอด

**หลังจากพวกเขากินข้าวเช้าเสร็จ ชาติกับอ้อยก็แยกกัน**  
กว่ามันจะสลัดมือเขาออกได้ก็นานสองนาน ลีลาท่ามากไม่ยอมไป  
อยู่กับกลุ่มคณะมันเสียที

พอเช้าฮอลลีใหญ่ก็เป็นเวลาที่เด็กปีหนึ่งทุกคนมารวมตัวกัน  
โดยนัดหมายไว้แล้ว ซึ่งกิจกรรมหลังจากนั้นชาติแทบไม่มีความ  
ทรงจำเก็บไว้ได้เลย เนื่องจากเขากำลังนั่งสัปหงกอยู่เป็นชั่วโมง

มีรุ่นพี่ในสาขาคอยมาดูแลและพาเดินวนไปนั่นไปนี่ บางคน  
ดูจะมีเพื่อนที่รู้จักกันมาก่อนแล้ว ซึ่งชาติก็ไม่คิดจะหาเพื่อนเพิ่มแต่  
อย่างใด

กิจกรรมล่องเลยจนช่วงบ่ายกว่า ๆ จากนั้นรุ่นพี่ก็พาไปยังห้อง  
กิจกรรมของแต่ละสาขา ขณะเดินสวนสนามกันอย่างเมามัน(ส์) ชาติ  
ก็เจอไอ้อ้อยอีกครั้ง มันเป็นจุดเล็ก ๆ อยู่ในวงล้อมคนอื่นเยอะ พอ  
มันเห็นชาติก็โปรยยิ้มวิบวับ โบกไม้โบกมือ

ชาติก็เลยโบกกลับ

ก่อนจะยกมือป้องปากข้างหนึ่ง อ่านปากได้ราง ๆ

“ค่าข้าวถู”

ไอ้อ้อยแถมดูย มันทำหน้าน้อยอกน้อยใจส่งกลับมาทันที

ทุกอย่างดูเป็นไปได้ดี สังคมในมหา’ลัยก็ถือว่าไม่ได้แย่ ซาติ  
ค่อนข้างพึงพอใจพอสมควร เนื่องจากเขาเกลียดความวุ่นวาย ทว่า  
ไม่ทันไร จากการเดินเข้าแถวอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีคนแหกปากออกมา แต่ง  
เนื้อแต่งตัวอย่างพวกไม่น่าคบหา ดูก็ยอย่างบอกไม่ถูก

“เฮ้ย!”

“จัดแถว!”

ซาติมองซ้ายมองขวาอยู่ท่ามกลางเพื่อนที่คิดว่าจะเป็นสาขา  
เดียวกัน พวกเด็ก ๆ ปีนึ่งมองหน้ากันเล็กน้อย ในที่แรกนั้นกลุ่มรุ่นพี่  
ดูจะอ่อนหวานน่ารักตลกกันดีอยู่หรอก

แถมเลือกเป็นแค่สาขาของชาติ

แต่งตัวอย่างกับพวกไม่ประสงค์ดี ดุยังงี้ก็กำลังคุกคามกัน

ชาติหันไปมองอย่างเลือนลอย

กระทั่งจัดแถวไปตามน้ำเสร็จ ไอ้เซียที่แหกปากอยู่ก็สั่งให้นั่ง  
ลง

“นั่งลง ผมบอกให้นั่งลง เร็ว ๆ ซักช้า พวกคุณมองหน้ากัน  
ทำไมครับ!”

ซาติมีสีหน้าอึมครึม จากที่ว่าง ๆ ถูกปลุกจนตื่น

จากนั้นก็เป็นการบรรยายถึงเรื่องราวหาเหวอะไรไม่รู้ ซาติไม่  
เข้าใจสักนิด ทว่าที่รู้ ๆ คือขณะที่นั่งกันอยู่นี้ มันร้อนอย่าบอกใคร  
เชียว เพราะบอกไปก็อาจจะถูกตบเอาได้ เห็น ๆ อยู่ หน้านี้ดำกัน  
เป็นแถบ ไอ้สัส!

มันต้องมีข้อผิดพลาดอะไรบางอย่าง

ชาตินิ่ง ๆ นอน ๆ ไม่ได้ฟังไอ้พวกที่แหกปากอยู่สักคน

มีกลุ่มแต่งตัวเหมือนพวกไม่ประสงค์อยู่หลายสิบคน จู่ๆ มันก็มากขึ้น จากนั้นก็เดินมาล้อมพวกปีหนึ่งเอาไว้ ชาวตี่ซึ่งนั่งอยู่ท้ายแถวจึงไม่แปลกเลยที่จะถูกเพ่งเล็งเป็นพิเศษ โดยเฉพาะพวกฝั่งผู้ชาย

จะสังเกตได้ว่าพวกมันนิยมยืนกันหมด แต่ไม่ได้ใส่ยี่ห้อดี ๆ เเท่าไร เสื้อก็ยับ อันนี้ชาติยกเว้นไว้ให้ เพราะเขาก็ยับเนื่องจากขี้เกียจรีด รุ่งฟีสาว ๆ ที่เคยมาดูแลพวกเขาก่อนหน้านี้นั้นยืนอยู่ห่าง ๆ เพราะตอนนี้ไม่เค้การแหกปากถูกไอ้พวกนั้นแย่งเวทไปหมดแล้ว

ยังไม่ทันไร ชาวตี่ก็หัวออกมา ทว่าจู่ ๆ เขาก็ถูกสะกด

“ใครให้มึงหา!”

เซี่ยแม่ง!

อยู่กับแค่นี้

ตะโกนให้ได้อะไร

ราวกับว่าชาตินั้นได้แตกฟ่อใครบางคนเข้าไป ไอ้พวกที่ยืนคุมอยู่ด้านหลังกำลังรวมตัวกันจะบีบคอชาติ พวกมันเดินเข้ามาล้อม จากนั้นทำหน้าตากวนสันตินมากกว่าเดิม อีกทั้งยัง...ดูยังไงพวกมันก็สมควรถูกจับเข้าตาราง

ชาติทำหน้ามึน ๆ เป็นเพราะเขาง่วงเหลือเกิน ถ้าไม่ใช่เพราะไอ้อ้อยย มีหรือเวลานี้เขาจะมานั่งหาอย่างนี้

“ทำไมไม่ตอบ ผมคุยกับคุณอยู่!”

ชาติไม่รู้จะพูดยังไงดี

จากนั้นชาติก็เห็นว่าไม่ใช่แค่เขาที่ถูกคุกคามความปลอดภัยของชีวิต เพราะคนอื่น ๆ ก็กำลังถูกด่าด้วยเช่นกัน ตั้งแต่โคตรเหง้ายันศักราชด้วยถ้อยคำถ่อยสลุดที่พวกมันจะสรรหามาได้ โดยมีคนยืนดูอยู่รอบ ๆ อย่างหน้าตาเฉย ไม่ได้คิดว่าเป็นสิ่งผิดปกติ ผิด

มนุชมนานาแต่อย่างใด

“พี่ว่าก ๆ”

มีคนใกล้ ๆ กระซิบกระซาบคุยกับเพื่อนมัน ชาติจึงได้ถึง  
บางอ้อ

การดำเนินการดำฟอลล์อแม้อย่างคงไม่สิ้นสุด ปีหนึ่งบางคน  
ร้องให้เจ้าไปเรียบร้อย บางคนยังดุนงงไม่เข้าใจ ไม่ไกลออกไปชาติ  
เห็นกลุ่มไอ้อ้อยกำลังเดินกันเป็นแถว น่าจะเพราะกำลังจะไปอีกที่  
ที่จัดงานของคณะมัน ทว่าดูยิ้มแย้มแจ่มใส คุยกันหวานจ้อย มีความ  
เป็นชนชาติที่มีความก้าวไกลอย่างบอกไม่ถูก

มันเห็นเขาก็รีบยกนิ้วให้สองนิ้ว สู้ ๆ สู้พ่อมิ่งลิ

ใบหน้าชาตินิ่งเรียบ ทว่าใครจะรู้บ้างแล้วว่ามันแฝงไว้ด้วย  
ความเหนื่อยหน่ายเพียงไร

ก็นึกว่าจะได้อยู่ในสังคมที่ดี มีการพัฒนาสิทธิมนุษยชน  
เท่าเทียม

ที่ไหนได้

ล้าหลังเหี้ย ๆ!

## ตอนที่ 4

### กรรมเก่าแต่ปางก่อน

**ชาติ ‘มองบน’ อยู่สองสามรอบ**

รู้ได้ทันทีว่าตอนนี้หนังตาใกล้ปิด ความจริงมันจวนจะปิด ตั้งแต่หกชั่วโมงก่อน ย้อนไปตั้งแต่ตื่นนอนแล้วเจอไอ้อ้อยเอาดุ้นมาดัน

กิจกรรมห้าเหวนี้ยังไม่สิ้นสุด

นี่ไม่ใช่ยุค 14 ตุลา แต่ชาติก็ไม่เข้าใจทำไมวิธียำแบบนี้ถึงยังสืบทอดมาได้

บิดเบือนแท้ บิดเบือนแท้

ก่อนหน้านี้ไอ้อ้อยเดินหายไปทางตึกคณะมันแล้ว หายไปพร้อมใบหน้ายิ้มแย้มและเสียงหัวเราะคิกคักของรุ่นพี่สาว ๆ รวมไปถึงเพื่อน ๆ ที่หอมล้อมมันอยู่

รู้ได้เลย สภาพหน้าตาอย่างนั้นคงไม่พ้นกำลังตากแอร์

และก็ก่อนหน้านี้ มีเพื่อนผู้หญิงในคณะชาติถูกห้ามไปแล้วสาม เนื่องจากเกิดอาการชัก เป็นไฮเปอร์อยู่กลางแดด

~ ผู้ซึ่งหลงรักหญิงสาวในภาพวาด ~

ชาติไม่แปลกใจ ถ้าใครได้เจอกลุ่มชายฉกรรจ์ห้อมล้อมรวมไปถึงการด่าหยาบ ๆ คาย ๆ ยันโคตรเหง้า ไม่มีสาระ ไม่มีเหตุผล ส่องไปถึงความคิดและกมลสันดานของผู้กระทำรวมถึงผู้จัดกิจกรรม

ความเป็นจริงถ้าหากชาติคิดเร็วกว่านี้ เขาก็เกือบจะโทรแจ้งตำรวจอยู่เหมือนกัน

ชาติรู้ได้ทันที หากเกิดอะไรอันตรายนขึ้นมากับเด็กปีหนึ่ง ไล่พวกที่อวดเบ่งอยู่ด้านหน้าไม่วายหายหัวกันวันแรม

ที่นาชนลูกคือ บรรดาคณาจารย์นั่งยิ้มมองนักศึกษาใหม่ถูกข่มขู่คุกคามอย่างสบายอกสบายใจ

ชาติพยักหน้า อือออในลำคออย่างขบคิด แสดงว่าวิถีชีวิตในที่แห่งนี้ ค่อนข้างคงความอนุรักษ์ของเก่าเอาไว้

ก็อะไรที่พัฒนาไปแล้ว ไม่หิบบอมาใช้

อะไรที่ยังกดขี่ได้ ก็นำมาใช้ได้ใช้ดี

เป็นการสำเร็จความใคร่ประเภทหนึ่ง โดยยกข้ออ้างแมว ๆ ที่ชาติฟังแล้วก็ขมวดคิ้ว จะว่าขำก็ผิดไป จะไม่ขำก็ไม่ได้ มันอยู่ระหว่างเส้นกันพอดี

นอกจากต้องนั่งตบแปะ ยกมือขิดหูหาเหวอะไรทำนองนี้ หรือทนฟังพวกเหี้ยนี้ด่าเพื่อความสาแก่ใจของแก้มัน กลุ่มนักศึกษาใหม่ก็ยิ่งถูกบังคับให้วิ่งสี่คูณร้อยอย่างเมามัน เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจรับมือกับสภาพสังคมการทำงานในอนาคต ไม่สิ ว่ากันตามตรงชาติพุดผิด สังคมในการทำงานน่าจะไม่ใช่สาระขนาดนี้

อย่างน้อยเขาก็เคยทำงานพิเศษมาก่อน ช่วยงานคนรู้จัก นั่นนี่ ก็ไม่เห็นจะต้องมานั่งตบแปะกลางแดดให้เสียเวลาเสียสุขภาพ ยิ่งในสมัยที่โลกร้อนเป็นเตา แดดใช้ว่าจะเหมือนเมื่อสิบปีก่อน ไบหน้าชาติจึงดำไปทั้งแถบ

อีกนิดนึงอาจจะได้เห็นคนเป็นฮีทสโตรก

หลังจากโดนดำไปหลายชั่วโมง แอ้มไ้พวกที่ดำก็ไม่ได้มอง  
สารูปมัน กล้าได้กล้าดีมาสอนสั่งคนอื่น ซาติถึงกับส่ายหน้า เมื่อ  
เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนดำเด็กปีหนึ่งอยู่ด้านหน้า โดยที่กระโปรง  
หล่อนสั้นเลยเข้าแทบจะคลุมหัวกบาลไ้เด็กคนที่นั่งแถวๆ นั้น

ซาติไม่มีอารมณ์จะพูดคุยกับใครทั้งสิ้น พลังงานเขาเหือดหาย  
แค่เพียงยื้อให้ตาเปิดอยู่ก็ยากเย็นแสนเข็ญ

เชื่อว่าไม่อยากจะหาเพื่อนใหม่ แต่ในเมื่อสถานการณ์ไม่อำนวย  
ซาติจึงแสร้งก้มหน้า ก่อนจะหลับตาลงช้าๆ

ยังไม่ทันได้หลับ เสียงตวาดก็มาอีกชุด

เจ้าประคุณเอ๊ย! นี่แม่ส่งมาเรียนเพื่อให้เจอพวกเหี้ยนี่ข่มเหง  
จริง ๆ เหรอเนี่ย

เรียนก็ว่ายากแล้ว เจอสังคมยุคหินว่ายากกว่า

หลังจากถูกปล่อยท่ามกลางเสียงถอนหายใจของหลายๆ คน  
ในกลุ่มปีหนึ่ง ไ้ฮ้อยก็วิ่งมาหาซาติแทบจะทันที รอยยิ้มมันแป้นแล่น  
อย่าบอกใคร

ซาติเห็นแวบๆ แล้วว่ามันนั่งรออยู่ที่ม้าหินตรงนั้น ชะเง้อ  
ชะเง้อมองหาเขา

“เหนี่้อยเลยสิ”

“อืม”

“ซาติ น้ำไหม”

อย่างกับลงจากสนามแข่งขัน แฟนสาวก็ส่งผ้าเย็นพร้อม  
น้ำดื่มมาให้ ซาติรับไปอย่างไม่อิดออด ตอนนี้เขาหิวแทบจะแตก  
ควายได้สองตัว แต่ที่มากกว่าความหิวคือความต้องการนอนและ  
นอนเท่านั้น

เห็นมันมารอ แถมยังหาของมาให้ ยิ้มแย้ม เต็มอกเต็มใจ

มีเลี้ยวเล็กๆ ผุดขึ้นในใจชาติ

ไอ้หมอนี่ก็ไม่ได้แย

“น้ำเราอร่อยไหม”

“อือ”

ชาติตอบไปงั้นๆ แต่พอเห็นมันเงิบ ทำที่เป็นปิดปากหัวเราะ  
คิกคัก ก็ถึงได้เข้าใจ

“น้ำเราอร่อย งั้นก็ค่อยๆ ดื่ม มีอีกเยอะ”

ชาติเดินไปที่มอไซค์พลาจครุ่นคิด โดยไม่สนใจไอ้ฮ้อยที่หัว  
แทบทิ่มเพราะเขาออกกรดโดยไม่รอให้มันง้างขาขึ้นในทันใด

เพื่ออนาคต เพื่อสุขภาพจิต และหลีกเลี่ยงหีตรรกะพิลึกพิลั่น  
น่ารังเกียจทั้งหลายแหล่ที่มีวีแววจะประดังเข้ามาอีกในเร็ววันนี้อย่าง  
แน่ๆ...

“ชาติ เฮ้ย! เรายังไม่ได้ขึ้นเลยยย อย่าทิ้งเราไว้สิ!”

นอกจากจะต้องย้ายหอแล้ว เขาคิดว่า

อาจจะต้องย้ายมหา'ลัยด้วย

**“ชาติ ทิ้ง เรา!”**

หลังจากไอ้ฮ้อยแหกปากชนิดที่ว่าได้ยินกันทั้งคณะ และไอ้  
พวกกลุ่มอันธพาลนั้นก็ยังเดินป่วนเปื้อนอยู่ในคณะ ชาติจำใจต้อง  
รับมันขึ้นมาก่อนจะรีบขับออกไปจากมหา'ลัยให้เร็วที่สุด

กำซี้ดีกว่ากำตด

จะว่าไป...ไอ้ฮ้อยเป็นขี้หรือตดดี?

ไม่มีอย่างไหนดีทั้งนั้น ระหว่างขับรถกลับหอ ไอ้ฮ้อยก็บ่นงู  
อยู่ข้างหูชาติตลอดเวลา ตัดพ้อน้อยออกน้อยใจ ต่อว่าเขาต่างๆ

นานา รวากับว่าชาติได้มันแล้วทิ้งไปหมด ๆ

ในเวลาใกล้เย็น โรงเรียนเล็ก คนทำงานใกล้จะกลับบ้าน รถ  
ยังติด ยังกู้แอดล้อมรอบมหา'ลัยเช่นนี้แล้วจึงติดเข้าไปแบบคุณสอง

“ไ้เราก็อุตส่าห์ หาน้ำหาผ้ามาให้เพราะเป็นห่วง เห็นนั่งตาก  
แดดตั้งนาน แต่ตัวเองพอได้แล้วก็ทิ้งกันไปดื้อ ๆ”

ระหว่างที่ติดไฟแดง อีกแยกเดียวก็จะถึงหอ ไอ้ฮ้อยงอน  
ดื่บป่อง มือกอดเอวเขาแน่น ก้มหน้าจุมองไปทางซ้าย บ่นลอยลม  
แต่อยู่ข้างหูชาติเต็ม ๆ

ลอยลมพอมึง!

“เออ”

ชาติถอนหายใจ เหนื่อยเหลือเกิน เหนื่อยจากสัตว์ประหลาด  
ในสังคมอุดมศึกษาแล้ว ยังต้องมาปวดกบาลกับเพื่อนร่วมหอ

ชาติจำได้ เคยมีเพื่อนบอกกับเขา ก่อนจะหารูมเมท อย่าเพิ่ง  
ตัดสินใจทันที ให้ลองคุยกันไปสักพักก่อน อย่างน้อยก็สักพัก แต่ชาติ  
กลับใช้เวลาไม่ถึงวัน

ด้วยความที่เขาเป็นผู้ชาย ไม่ได้เรื่องมาก กิจวัตรก็เท่าที่เห็น  
ไม่ขยับก้นนอน ขยับก็คือเปลี่ยนท่านอน ไม่ได้ถึงกับซกมก ไม่มีแฟน  
ไม่ต้องหาใครมาเอาด้วยในห้อง จึงนึกไม่ค่อยออกว่ามันจะมีปัญหา  
ใด ๆ ให้เข้ามาทวนใจ

ปัญหาทวนใจดันเป็นคนอื่น คนอื่นที่ว่าก็กำลังกอดเอวชาติ  
แน่น เกาะเป็นปลิง บ่นรำพึงตลอดตั้งแต่ขึ้นมาจากนกระทั่งถึงหอ  
ก็ยังบ่น

“ก็รู้ว่าเราไม่ค่อยขึ้นมอเตอร์ไซด์ ถ้าเกิดเราหน้าคว่ำไปเมื่อ  
อันตรายนะ แล้วถ้าชาติล้มไปด้วยอีกคน ไม่อยากจะนึกเลย”

ไม่อยากนึกก็ไม่ต้องนึก พุดเหมือนเขาออกตัวแรง ตรงนั้นมัน

ก็ลานจอดรถ ล้มก็ลุกขึ้นใหม่ มันจะเป็นอะไรละวะ

ฟังคำพร่ำที่เกินจริงไปมาก ขาดิถอนหายใจรอบที่สอง คราวนี้เป็นารถอนหายใจจากพุงขึ้นมาปอด เรียกได้ว่าใหญ่กว่าครั้งแรกมากนั้ก

“มีพี่เขามาชี้ๆ ตัวเรา อยากให้ไปลองประกวดเดือน ถ้าเกิดหน้าเราเป็นอะไรไปตอนนี้ ขาดิคงต้องรับผิดชอบเราแล้วแหละ”

อีกคนเงิบมาตลอดทาง อีกคนก็พูดมาตลอดทาง มันก็ไม่ได้ถือสา พูดเองเออเองอย่างเข้าอกเข้าใจ ขาดิก็ปล่อยให้มันบ่นไปปากขยับไม่หยุดหย่อน

หลังจากไอ้อ้อยเอี้ยวตัวลงจากรถ ขาดิก็ไม่สนใจปากชมพูๆ ของมันที่ขยับยุบยิบ พูดเป็นนกแก้วนกขุนทอง เขาแกะสายหมวกกันน็อกที่รัดคางขาวๆ ของมันเสียดังแป๊ก แกะไป ดึงจากหัว ส่วนมันก็ยังพูดแจ้วๆ ตาใสแจ้ว

“นี่เขาว่าทำอะไรให้ใช้คีนอย่างนั้น ขาดิคงจะต้องเสียตัวให้เราแล้ว” มันว่า

ขาดิถือหมวกกันน็อก กำลังจะเดินก็ชะงักไปเล็กน้อย มันวกมาเข้าเรื่องนี้ได้อย่างไร

“แต่ทำไมคณะขาดิรุ่นพี่น่ากลัวจังเลย เพื่อนเราเคยบอกว่าคณะของขาดิขึ้นชื่อเรื่องรับน้อง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะขนาดนี้”

ยังไม่ทันได้ตอบกลับ มันก็เปลี่ยนไปอีกเรื่อง เมื่อถึงหน้าห้องขาดิไขประตู มันเดินเข้ามาโดยที่ปากก็ยังพูดอยู่

พอเข้ามาก็ปิดประตูลงกลอนเรียบร้อย ยังไม่ทันได้ทำอะไรทั้งสิ้น ขาดิก็กระโจนแนบหน้าไปกับเตียง

“เฮ้ย! อย่าเพิ่งหลับ อาบน้ำก่อนขาดิ!”

ไอ้อ้อยเปิดแอร์ พอหันกลับมาเห็นขาดิหลับไปใฝ่นางสวรรค์

ก็แหกปาก มันกระโดดเข้ามาทับเขาเสียงดังแอ๊ก ซาติดำฟ่อล่อแม่ มันอยู่ในใจ อีกนิดนึงก็จะดังป๊ายมาเล่นด้วย แต่เขาลืมตาไม่ขึ้นแล้วจริงๆ

“ซาติ อย่าซกมกก”

เตียงดีเกินไป เด้งตุงๆ จนซาติรู้สึกแปลกๆ กลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ปะทะจมูกซาติ เขาควางในลำคออย่างรำคาญ กลิ่นแบบนี้ ออกจะหวานไป คล้ายๆ กลิ่นน้ำหอมที่ผู้หญิงทาทางอ๋อนโยน ลักคนใช้ พอนึกว่าเป็นไอ้อ้อย ซาติก็หมดอารมณ์ทันที

“ซาติ ตื่น”

ไอ้อ้อยหัวเราะ มันกลิ้งตัวมาข้างๆ เขา ซาติรู้ได้เลยใบหน้า มันอยู่ใกล้ๆ ไฉน สนิทกันเร็วเพียงข้ามคืน เร็วไปไว้ย เร็วไป

เขารู้ว่ามันรักสะอาด คินนั้นซาติจึงรู้สึกเหมือนได้แก้แค้นอยู่ กลายๆ โดยที่มันก็ทำอะไรไม่ได้

จากนั้นซาติก็หลับ ทุกอย่างจึงถูกตัดขาด ไม่ว่าไอ้อ้อยจะกระดั่งกระดอนบนเตียง บนตัวเขา พุดจิมงำ ช่มชู่จะปล้ำและแก้ผ้า เขาหากไม่ยอมไปอาบน้ำ หรือทำห่าเหวอะไรของมัน ซาติก็ไม่ได้สนใจ

### ซาติตื่นมาอีกทีก็เจตโหมง

ซาติใช้เวลาให้ตามองเพดานอยู่สักพัก จากนั้นก็ลุกขึ้นมามอง กำแพงอีกห้าหน้าที จากนั้นจึงค่อยๆ มองไปรอบห้อง กระทั่งสิ้นสุดที่ข้างเตียง เห็นไอ้อ้อยกำลังนอนซุกอยู่ในผ้าห่ม หน้าตาน่าเอ็นดู

ซาติมองสักพัก และก็เริ่มครุ่นคิดด้วยสีหน้าที่ไม่ต่างจากเดิม แต่นั่นแหละ เขากำลังคิดอยู่ ย้อนนึกไปเมื่อวาน จึงเหมือนจะจำได้ รางๆ ถึงเสียงบ่นหน่อมแน้มที่ดังข้างหูกเบาๆ แต่เขาทำเป็นไม่สนใจ

ถึงขนาดที่ว่าลืมไปสนิทจริง ๆ

สงสัยมันจะแพ้เหงื่อ

ชาติมองสารรูปตนเองที่ยังสวมใส่ชุดเมื่อบาน จึงเดินลงจากเตียงข้ามตัวไอ้อ้อยไปหยิบผ้าเช็ดตัวแล้วเข้าห้องน้ำ

รู้สึกวันนี้่น่าจะมีเรียนช่วงเช้า เหมือนชาติจำได้ราง ๆ ว่าตารางเรียนอยู่ในเว็บมหาวิทยาลัย เขาน่าจะโหลดมาแล้ว น่าจะ อืม โหลดแล้วแหละ

เขาอยู่ตัวอยู่สองนาทีก่อน ในห้องน้ำที่เป็นอันเสร็จสิ้น ชาติไม่ชอบใส่ชุดในห้องน้ำ เขาจึงเดินนั่งผ้าเช็ดตัวออกมา

ไอ้อ้อยหาว ทำตาปริบจ๊อปาก แก้มแดงผาด หายากจริง ๆ ที่คนตื่นมาแล้วดูดีเลยในสภาพเช่นนี้

“ชาติ”

เสียงมันนุ่ม อ่อน ต่างจากเมื่อบาน อาจจะเป็นเพราะเพิ่งตื่น เสียงจึงแหบอยู่เล็กน้อย

“ไปอาบน้ำไป”

เขาบอก เขาไว้ว่ามันต้องมีเรียนเช้าแน่นอน เรียนหมอ คลาสจะเยอะกว่าที่เขาเรียนไม่ใช่เรื่องแปลก ชาติเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เห็นไอ้อ้อยมองผ่านกระจก มันกำลังแก้แขน นอนนวนายาด ดูเชื่อเชิญให้เขาลงไปกระต๊อบอย่างบอกไม่ถูก

รู้จักกันไม่ทันดี ชาติไม่คิดว่ามันจะเข้ากับคนอื่นได้เร็วขนาดนี้ อย่างน้อยก็ถึงขั้นทะเล่สิ่งตึงตัง หรือจริง ๆ แล้วมันจ้งไรเอง คนทั่วไปคงไม่ได้เป็นถึงขั้นนี้

มันหาวอีกรอบ จากนั้นก็นอนม้วนผ้ากลิ้งมาทางชาติ ก่อนจะส่งเสียงคราวเป็นแมว “ซี่เกียจจ้งเลย”

“ไม่มีเรียนอะไร”

“มี เลิกหุ่มนะ”

“อ้อ”

ชาติแอบพอใจ ดี เขาเลิกเที่ยง แปลว่าเขามีเวลาครองห้องได้  
เกือบทั้งวันเลยทีเดียว ก่อนไ้มารนี้จะกลับ

“เมื่อคืนชาติไม่ยอมอาบน้ำ”

เขายืนเช็ดผม ไ้อ้อยพูดเสียงแง่อน ว่าแต่มันแง่อนทำหอก  
อะไร

“กุเหน้อย”

“เรานอนด้วยไม่ได้เลยเนี่ย” มันพูดอย่างขัดใจ

“ทำไมวะ”

“เราแพ้เหงื่อ เผลอกอดชาติไปนิดหน่อย ตัวแดงเป็นจ้ำเลย  
เกิดเพื่อนในคณะเราเข้าใจผิดทำไง”

แม้จะหนาว แต่ชาติก็ยังทำหน้าเฉยๆ เขาเลิกคิ้ว ไม่เข้าใจที่  
ไ้อ้อยมันพูดจาไร้สาระออกมา ถ้าหากเขาเก็บมาคิดตามที่มันพูด  
ทั้งหมด มีหวังได้เป็นบ้าไปก่อน

ระหว่างเหม่อ ชาติก็คิดถึงเรื่องที่มหา'ลัย วันนี้ไม่รู้จะต้องเจอ  
กับอะไรบ้าง ในเมื่อฝูงชมบ๊วยยังเดินเพ่นพ่านเต็มตึกคณะที่เขาต้อง  
ไปเรียน

รู้สึกเหมือนว่าจะต้องแต่งตัวให้ถูกระเบียบ ดินนั้ดินนี้ให้  
ครบครัน ห้ามตกหล่น แถมเลือกห้ามใส่ของในกระเป๋าสี้นักศึกษา  
ด้วย ชื่อนี้ชาติคงฉิบหาย ไม่ให้ใส่แล้วทำไมทำหอะไร ไ้คนคิดกฎ  
ก็ไม่ต้องพูดถึง มันเลยจุดปติไปแล้วจริง ๆ

จะบอกแม่ยังงัย ชาติสงสัย ถ้าให้เขาชีว แม่ที่ไม่เข้าใจว่าสังคม  
ที่มันผิดปติแต่พยายามทำให้มันปติจะต้องด่าเขาแน้ว ๆ

“ชาติ วันนี้ออกพร้อมกันนะ”

“ได้”

เขาก็้มลงเช็ดผมอย่างลวกๆ ได้ยินเสียงสบสบบ ไอ้อ้อยคงกำลังจะเก็บผ้าปูที่นอน

“ชาติ”

“ไปอาบน้ำได้แล้ว ถ้าสายกูไม่รอนะ รตติด”

“ชาติ”

“ว่า”

“ชาติรำคาญเราเหรือ”

“เฮอ”

“เสียใจมาก”

“อืม”

“ชาติอะ”

“เฮอ”

ไอ้อ้อยสะตืดสะตึง มันส่งเสียงงอแง ร้องครวญครางเหมือนแมวโดนไม้หนีบ ไอ้อ้อยลุกพรวด ก่อนจะเข้ามาทาบๆ ที่ไหล่เขา ชาติเงยหน้าขึ้น มองมือขาวๆ ที่กำลังแปะๆ บนอกตัวเอง

“ใจร้าย คนใจร้าย ชาติ บ้าที่สุด!”

หลังจากนั้นก็ไมทันได้ตั้งตัว ไอ้อ้อยแสดงออกว่าเสียใจที่ดูอย่างไรก็เสแสร้ง ก่อนมันจะจากไปในห้องน้ำพร้อมผ้าเช็ดตัวผืนเดียวของเขา

ผืนเดียวที่ชาตินุ่งอยู่!

เสียงกลอนดังปึก พร้อมกับเสียงสะอื้นด่าสาดเสียเทเสียชาติต่างๆ นานา ทว่าไมทันไรกลับแทนที่ด้วยเสียงหัวเราะดังทุ้มก้องอยู่หลังประตูห้องน้ำ

ความเย็นวูบด้านล่างพัดเอาขนหน้าแข้งชาติปลิวตาม

“ไอ้อ๊อย! ไอ้-วอย!”

เย็นวันนั้น มีโน้ตเล็กๆ สอดเข้ามาในห้อง เขียนเป็นคำเล็กๆ แต่ความหมายยิ่งใหญ่ ทว่าปัจจุบันชาติก็ยังไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายคิดเช่นนั้นได้อย่างไร

‘หากจะเอากัน รบกวณเบาเสียงด้วย’

## ตอนที่ 5

### ก็เป็นแค่เพียงผู้ชายตัวเล็กๆ

หลังจากเข้าเรียนวันแรก สิ่งที่ทำให้ชาติเข้าใจอย่างถ่องแท้ก็คือ แม้จะศึกษาเล่าเรียนอยู่ แต่ก็ไม่สามารถรับประกันได้ว่าจะรอดพ้นจากการถูกคุกคาม

หลังจากเรียนเสร็จ อาจารย์ก็ปล่อยได้อย่างตรงเวลา ในขณะที่นักศึกษาปีหนึ่งเตรียมตัวจะกลับบ้านกลับช่องด้วยใจเบิกบาน กลับพบว่าหัวใจกำลังแหลกสลาย

“ปีหนึ่ง ห้ามใครลูกจากที่ครับ”

ไม่ต้องใช้ไม้ค้ำ ไม่ต้องลำโพง ไม่มีเครื่องช่วยใดๆ แค่เสียงปรอทแตกนั้นก็ได้ยินกันทั้งห้องเรียน

ชาติเพิ่งตื่น เขาฟุบอยู่บนโต๊ะ เช็ดมุมปากกับแขนเสื้อเบาๆ จากนั้นก็ต้องทำใจค่อยๆ เงยหน้านั่งหลังตรง เป็นเพราะว่าหลังห้องที่เขานั่งอยู่ เต็มไปด้วยพวกที่ล้อมเด็กปีหนึ่งเอาไว้พร้อมส่งสายตาอาฆาตมาดร้ายอย่างไม่มีเหตุผล

เชีย!

น่ากลัว

ชาติไม่รู้ว่า จะเกิดการทะเลาะเบาะแว้งหรือยกพวกตีกันในเร็ว ๆ นี้หรือไม่ เนื่องด้วยปีหนึ่งขณะนี้ถูกล้อมจนแทบไม่มีทางจะเดิน

นักศึกษาใหม่ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่ง นั่งลงมองหน้ากันเล็กน้อย เพื่อนคนหนึ่งที่นั่งเรียนข้าง ๆ ชาติ ค่อย ๆ เอนตัวก่อนจะกระซิบถามชาติเบา ๆ

“รุ่นพี่เขาทำอะไรเหรอ”

“น่าจะทำล้างแสดงละคร”

ชาติตอบราบเรียบ เห็นมันหน้าซื่อ ดูก็รู้ว่ากลัว

“เออ เราชื่อผล นายชื่ออะไรอะ”

“ชาติ” ชาติตอบ โดยที่สายตาก็ยังมองไปด้านหน้าที่ไอ้พวกสติไม่ดีกำลังพูดจ้อ ๆ อะไรของมันก็ไม่รู้ อยู่ “ถนัดกุ่มึงไหม”

มันทำหน้าง แต่ชาติก็ไม่ใส่ใจ “กุ่มึงก็ได้ ไม่ถือ”

“อ้อ ได้ ๆ” ไอ้ผลหัวเราะ ทำทางดูเป็นเด็กดี ๆ แต่หน้าตาฉลาดเอาเรื่อง ยังไม่ทันที่ไอ้ผลจะได้พูดอะไร เสียงจากด้านหลังก็ดังขึ้นมา

“คุยอะไรเว้ย ใครให้มึงคุย!”

ชาติไม่ได้สะดุ้ง แม้ใจจริงก็สะดุ้ง ต่างจากไอ้ผลที่ไหลกระเด็นขึ้นมา นั่งตัวตรงอย่างรวดเร็ว

ชาติรู้สึกเหมือนเป็นหนูน้ำหนวก เป็นเพราะเขารู้ได้ทันทีว่า ไอ้ที่อยู่ด้านหลังเขา มันแทบจะยืนสิงกันขนาดไหน

พวกมันบังคับให้เด็กปีหนึ่งทำอะไรสักอย่าง น่าจะเป็นการแนะนำตัว แต่ยังคงบรรยายากการกดดันและหาเรื่องเอาไว้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย เฉลล ๆ จะมีแต่มากขึ้นด้วยเท่าที่ดู

นอกจากตวาด ด่าหมาด่ายาย เรียกเด็กปีหนึ่งออกไปแทงกบ  
แทงเขียด ลูกนั่งร่ายตัวแล้ว ก็ไม่เห็นความสร้างสรรค์อย่างอื่น

ไอ้เรื่องสร้างสรรค์ กิจกรรมดี ๆ มีไม่ทำ ซาติถึงว่าการตบหัว  
ลูกหลัง ด่าไปด่ามาแบบนี้มันดีตรงไหน

“รุ่นก่อน ๆ เขายังทำกันมาได้! แค่นี้พวกมึงไม่ไหวก็ลาออก  
ไป!”

ซาติร้องอึมในใจ

หน้าพ่อหน้าแม่ลอยมา ซาติเสียดายค่าเทอมแทนบุญการ  
เหลือเกิน

พยายามทำให้ดูขลัง แต่ก็ไม่เข้าใจว่าทำไมความเชื่อผิด ๆ  
แบบนี้ถึงได้ถูกปลูกฝังมารุ่นต่อรุ่นได้ขนาดนี้

ซาติโชคดีที่มีความคิดเป็นของตัวเอง แถมยังรู้อะไรถูกผิด มี  
สมองคิดไตร่ตรองได้ ไม่อย่างนั้นคงโดนชักจูงกลายเป็นเมล็ดพันธุ์  
เนา ๆ รุ่นต่อไปแน่ ๆ อย่างได้แปลกใจในเมื่อตัวตั้งตัวตีตนเป็นถึง  
บรรดาผู้ใหญ่ที่คุ้มกะลาหัวอยู่ โดยมีกะลาใบใหญ่กว่าครอบทับอีกที  
น่าสังเวช

เขาถอนหายใจ ยิ่งหนักใจกว่าไอ้อ้อยเป็นล้านเท่า

พูดถึงไอ้อ้อย พอเห็นมันกลับมาเล่าเรื่องรับน้องที่คณะให้ฟัง  
ว่าเล่นแป้งอย่างนั้น รุ่นพี่อย่างนี้ มีการทำกิจกรรมสลับสาขา ทำ  
เลืบทาความรู้จักกัน น่ารักน่าหยิกไปหมด มันพูดทั้ง ๆ ที่แป้งยังเต็ม  
หน้ากลับมา เขาเห็นแล้วก็ได้แต่มอง

มึงนะมึง

“เสียงมีแค่นี้หรอครับ! เอาให้ได้เหมือนที่พวกมึงคุยกันสิวะ!”

นั่น! ใครจะเก่งเหมือนพี่แก

ตั้งแต่นั้นมา ซาตินับสังสารัตถ์ที่ออกจากปากไอ้พวกนี้จน

เลิกนับไปแล้ว

สมกับเป็นแบบอย่างที่ดีจริง ๆ นานับถือ

ชาติกะพริบตา หวไปสองรอบ เรียนก็เครียด แล้วต้องมา  
เครียดกับสังคมวิปริตแบบนี้อีก

แย่ ๆ

การตามน้ำของชาติยังพอไปวัดไปวาได้อยู่ ไม่ถึงกับต้องลุก  
ขึ้นไปต่อขี้ไปตีกับใคร กระทั่งพวกมันเสร็จสมอารมณ์หมาย ถึงได้  
ปล่อยปี่หนึ่งกลับบ้านตามที่ควรจะเป็น

ไม่ว่ายังมีขู่ นัดเวลาปีหนึ่งให้เจอกับพวกมันอีกในวันพรุ่งนี้  
ยังต้องเจอพวกมันอีก

ดูแวแล้วสามเดือนก็ไม่จบ

เรื่องเรียนเรื่องดี ๆ ไม่เห็นจริงจังได้ขนาดนี้

ชาติจำได้ราง ๆ เหมือนว่ามีคำพูดหนึ่งลอยมาจากปากผู้ใหญ่  
ที่ดูแล้วก็ต้องน่านับถือว่า ใครไม่ใคร่จะเข้าร่วมกิจกรรมรับน้องก็ได้  
ไม่มีการบังคับ พูดเสียดิบตีในวันที่นัดผู้ปกครองไปประชุมก่อนเปิด  
ภาคเรียน

เขาสบถออกมาเหมือนตอนที่ด่าไอ้ทีเพื่อนเก่าว่าตอแหล เขา  
ชอบด่ามันว่าตอแหล และเมื่อก็เขาก็สบถด่าไอ้ที พอดีนิกถึงมันขึ้น  
มาได้ก็เลยด่า เชื้อเถอะ เขากำลังด่ามัน แค่มันคนเดียว

แล้วชาติก็จำได้ราง ๆ อีกว่า ถูกบังคับให้เซ็นห้าบางอย่าง  
เป็นกระดาษยาวถึงกิจกรรมที่ปีหนึ่งต้องเข้าร่วม เป็นการเซ็นที่  
ต้องมีทั้งผู้ปกครองและตัวเรายินยอม ทว่าเป็นการกระทำที่อูดลุด  
เหลือเกิน แทบจะเรียกได้ว่าจี้ให้เซ็น

คำพูดข่มขู่ต่าง ๆ นานาในวันนี้ก็ยังมีอีกมาก อย่างเช่นว่าหาก  
วันนี้จำนวนนักศึกษาไม่ครบก็จะถูกทำโทษทั้งหมด และอ้างเหตุผล

เลี่ยมสอนให้ปีหนึ่งเกลียดกันเองได้อย่างลอยตัว ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนหลงเชื่อคำพูดโง่พวกเหี้ยนี้ด้วย

ที่เขาว่าความคิดคนเราสมองตรองได้ไม่เท่ากันทำจะจริง

มันทำเหมือนทุกคนต้องว่างงาน ไม่มีกิจการ พ่อแม่ครอบครัวยุติ ไม่มี ไม่ต้องกลับบ้านกลับช่อง มายกมือตบแปะเพื่อความภาคภูมิใจอยู่กับมันอย่างเดียว

สำคัญตัวผิดอะไรเช่นนี้

พอพ้นจากห้องเรียน จากแดดเปรี้ยงฟ้าใส ขณะนี้ความมืดรวมไปถึงเสียงจิ้งหรีดร้องระงม ซาติมองภาพตรงหน้าซ้ำ ๆ รวากับกำลังซึมซับบรรยากาศริมทะเล

ทุ้มครึ่ง

อีกนิดหนึ่งแมงกิ้งกัขงหน่วงเหนี่ยวละ

ไฉ่ผลที่ตามชาติมาตลอดทางก็ถาม

“ชาติกลับไฉะ”

“ขับรถกลับห่อ” เห็นมันพยายามผูกมิตรกับเขาอย่างกระตือรือร้น ชาติก็เลยถามไถ่มันตอบ “กลับไฉะมึง”

“นั่งรถเมล์กลับไฉะ ชาติอยู่ห่อเหี่ยวเนี่ย”

เขาพยักหน้า “มึงนั่งรถกับกูไปลงที่ป้ายรถเมล์ใหม่”

เห็นแก่ว่ามันเป็นเพื่อนคนแรกที่ทักทายเขาอย่างจริงจัง ในที่สุดเขาก็เริ่มรู้สึกว่าจะหาเพื่อนได้สักที

ไฉ่ผลยิ้ม มันตอบ “เฮ้ย! ขอบคุณมาก”

รถติด ติดอย่างที่ไม่คาดคิดได้ ในมหา’ลัยป้ายรถเมล์จะว่าไกลก็ไม่ แต่ให้เดินก็เหนื่อยเหมือนกัน เขาขับออกไปตรงถนนใหญ่

“เดี่ยวส่งกูตรงป้ายตรงข้ามนะ”

ไฉ่ผลบอก เขาพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะกลับรถไปส่งมันตาม

นั่น เป็นฝั่งเดียวกับห่อเขาพอดี

“บาย ไว้เจอกัน”

เขาโบกมือให้มัน ไฉ้ผลลงจากรถอย่างทุลักทุเล อย่าบอกนะ  
ว่าไม่ค่อยได้นั่งมอเตอร์ไซด์เหมือนกับไอ้ฮ้อยอีกคน

“เจอกัน ๆ เออ มึงมีเบอร์ใหม่ ไลนก็ได้ ขอหน่อย”

“อ้อ” ขอกันตรงนี้นะเนี่ยนะ แทนที่จะบอกก่อนหน้านั้น ไฉ้ผล  
หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอย่างกระตือรือร้น มันมองหน้าเขาอย่างรอคอย  
ชาติหนึ่งไปสักพัก “เอาของมึงมาดีกว่า กูลืม”

“เบอร์ตัวเองก็ลืมเหอะวะ” ไฉ้ผลขมวดคิ้วก่อนหัวเราะ

“เออนะ สัส! เร็ว ๆ เดี่ยวตำรวจมาไ้กู”

เขาไม่คิดว่ามันจะทำได้ขนาดนั้น ไฉ้ผลจิ้มเบอร์มันลงใน  
โทรศัพท์ชาติก่อนจะโทร.ออกแล้วตัดสาย “อ๊ะ เบอร์กูลิงก์กับไลน์”

“เค”

รถเมล์มาพอดี ไฉ้ผลโบกไม้โบกมือก่อนจะหายเข้าไปในรถ  
ขณะที่ชาติขับรถไป ลมตีหน้าไป การได้เพื่อนใหม่เป็นเช่นนี้เอง

ก่อนจะถึงหอ หน้าปากทางเข้าที่อยู่ติดถนนมีร้านสะดวกซื้อ  
ชาติจอดมอเตอร์ไซด์ไว้ข้าง ๆ ก่อนจะลงไปหาอะไรกินก่อนเข้าหอ จะได้  
ไม่ต้องออกมาอีก

แต่แล้วจู่ ๆ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ร้อยวันพันปีไม่เคยมีใครโทร.  
เข้ามา หรือไฉ้ผลจะเล่นเขาเข้าแล้ว

ชาติรับสาย แต่ไม่ได้พูดอะไร อีกฝั่งก็เหมือนจะทนไม่ไหวจึง  
ได้ยอมแพ้พูดออกมาก่อน

[ชาติ?]

“ว้า”

เสียงคั่น ๆ คั่นมาก แต่ชาติก็ยังนึกไม่ออก เขาย่ำดังก่อน

จะเดินออกมาพร้อมได้กรอก

[มารับเราหน่อย]

“ใครวะ”

[ใครเนี่ย ลืมเราได้ไง เมื่อคืนก็เพิ่งอยู่ด้วยกันแท้ๆ]

เสียงกระแจะกระงออด รูปประโยคน่าท้อ แต่ชาติก็ยังไม่ได้ออก  
กลับไป เขาก็ดได้กรอกหายไปครึ่งหนึ่ง ก่อนจะนั่งเคี้ยวอยู่บน  
มอเตอร์ไซด์ตัวเอง

ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักทางปลายสาย ไม่ใช่แค่เสียงไอคนที่  
ถือสายอยู่ แต่ยังมีเสียงผู้หญิงอยู่อีกหลายคน

[มารับหน่อย มันมืดแล้ว เรากลับหอไม่ถูก]

“มึงได้เบอร์กูมาตอนไหน”

[เมื่อคืน]

“สันติน”

[เร็ว ๆ รถที่คณะตรงตีกรวมใกล้ ๆ หอสมุดนะ]

“เดี๋ยว”

[จ๊ับ ๆ]

แล้วมันก็ตัดสาย

โทร.ไปอีกครั้ง วางสายยังไม่ถึงห้าวินาที แต่มันก็ยังไม่รับ  
ราวกับรู้ว่าถ้ารับ ประโยคแรกที่ได้ยินคือชาติจะด่าฟอมน

ชาติกินได้กรอกหมดแล้ว เขานั่งเหม่อมองหมาที่กำลังนอน  
ตากแอร์หน้าประตูเซเวน ก่อนจะถอนหายใจแล้วเปิดกุญแจแม่พิน  
โทรศัพท์

‘หอสมุด ม.XXX อยู่ตรงไหน’

ค่ารถก็ไม่ได้ ค่าน้ำมันก็ไม่ได้

แถมชาติยังต้องฝ่าด่านตำรวจที่โบกมือหยอ ๆ อยู่ตรงนั้น

ด้วย

### “ชาติข้าอะ”

ทันทีที่ถึงจุดหมาย เสียงหัม ๆ นุ่ม ๆ เสียงหนึ่งก็พุ่งใส่หน้าเขาทันที

หลังจากชาติกวาดสายตาดูแผนที่ในโทรศัพท์ เขาถึงได้ออกรถกลับเข้าไปในมหา'ลัยอีกครั้ง จะบอกว่าตัวเองโง่ก็ใช่ที่ แต่พอสมควรมันก็อยู่ใกล้ ๆ กับตึกที่ชาติเพิ่งจะเรียนมา ไม่วายเขาเกือบถูกตำรวจเรียกตรวจใบขับขี่

ตั้งแต่นั้นเสียทั้งชั้นทั้งห้อง

ไอ้ออยนั่งอยู่ตรงม้าหินอ่อน มีกลุ่มผู้หญิงล้อมรอบเต็มไปหมด ตรงนั้นมีไฟสว่างกว่าจุดอื่น ชาติแค่ขับรถเข้าไปจอดเทียบข้าง ๆ พุทบาท ก่อนจะย่นตีนเอาไว้กับพื้น

เขาอดหมวกกันน็อกซ้ำ ๆ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดกับการถอดหมวกออก เขาถึงได้ยินเสียงวิ๊ดว้ายเบา ๆ พร้อมกับความรู้สึกของการถูกจ้องมองโดยไม่ทราบเหตุ

“จะกลับหรือไม่กลับ”

ไอ้ออยเดินเข้ามา ชาติยื่นหมวกกันน็อกไปทางมันก่อนจะเสยผมไปด้านหลัง ไม่ทันไรเหงื่อก็ชุ่ม

ไอ้ออยยิ้มแป้น มันหันไปโบกมือลากกลุ่มเพื่อน ก่อนจะหันมาพูดกับเขาเสียงดังฟังชัดอย่างแปลก ๆ

“หิวข้าวอะ”

“แล้ว?”

ไอ้ออยสวมหมวกกันน็อก ปากก็ฉอด ๆ “ไปหาอะไรกินกัน” มันทำท่านึกถึงร้านอาหารแถว ๆ นี้ ก่อนจะจับมือชาติให้มา

ผูกตัวล็อกของหมวกที่คางมัน

“ผูกให้หน่อย”

ชาติทำให้มันจบ ๆ รู้สึกมันได้อยากจะบิดคางขาว ๆ ที่อยู่ตรงนิ้วให้รู้แล้วรู้รอด เรื่องแค่นี้เสียอกทำเป็นกระเดาะ

“กูโทร.มาทำไมไม่รับ”

“ถ้ารับสาย ชาติก็ไม่มารับเราอะดิ”

“นั่งสองแถวก็ถึงหน้าหอแล้ว”

“ไม่เอา” มันเถียงข้าง ๆ คู ๆ พุดอ้ออ้อ บิดไปบิดมาเหมือนเด็กโดนขัดใจ “น่ากลัว มีดก็มีด เราเป็นแค่ผู้ชายตัวเล็ก ๆ ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจะทำยังไง”

ชาติกลอกตา ไม่มีสักนาทีที่มันจะทำตัวปกติไม่อันตึ้น

“แล้วจะแตกไหมข้าว”

“แตก” มันรีบตอบ “ไปกินด้วยกันนะ”

“เออ ๆ” เขาตั้งท่าจะออกตัว “รีบ ๆ ขึ้นมาได้ละ ยุงเยอะ”

พอไอ้อ้อยขึ้นมานั่ง มันก็กอดเอวเขาแน่น ชาติพยายามมองข้ามมือมันที่โอบแทบจะสิงเขา

“อ้อยจะกลับแล้วเหอ”

มีเสียงหนึ่งลอยมาตรงกลุ่มเพื่อนไอ้อ้อย มันเอี้ยวตัวหันกลับไปตอบก่อนจะโบกไม้โบกมืออีกรอบ “กลับแล้ว ๆ”

ชาติไม่ได้สังเกตรอยยิ้มกริ่มกริ่มหรือเลศนัยใด ๆ ทั้งสิ้น

“วันนี้ชาติเลิกกี่โมง”

“กูเพิ่งเลิกก่อนมึงไม่นาน”

“เป็นไงบ้าง”

“ก็แย่ดี”

“จริงดิ ทำไมวะ”

“เดิม ๆ” ซาติไม่มีอารมณ์จะเล่าประสบการณ์ในแต่ละวันให้  
ไอ้อ้อยฟังนัก เขาถาม “จะแตกตรงไหน มึงซื้อมากจุกดุกด้วย”

“ได้ครับ”

ไอ้อ้อยตอบเสียงเก๊ก ๆ ในทีแรกเขาขยับให้มันนั่งได้สบาย ๆ  
แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมไอ้อ้อยถึงยังจะขยับเข้ามาแย่งที่เขาจนซาติจะ  
ตกเบาะอยู่รอมร่อ “อ้อย มึงจะเบียดทำไม”

“ก็กลัวตก”

ถึงซาติจะไม่ใส่ใจเอาความสั๊กเท่าไร แต่กอดกันกลมแบบนี้  
มันก็ดูแปลก ๆ นะโว้ย!

ไม่ว่าเปล่า เนื่องจากกลัวซาติจะไม่เชื่อ ไอ้อ้อยทำตัวสั่นงันก  
เป็นการประกอบคำพูดให้ดูน่าเชื่อถือ ก่อนจะเอาน้ำมุดไหล่ซาติ  
ดูไปดูมาหลาย ๆ ที

“กูซื้บซ้ากว่าพ่อมึงอีก”

“เฮ้ย! เคยแข่งกับพ่อเราด้วยอ้อ?”

“เออ”

“พู่นี่เราเล็กทุ่มนึงเหมือนเดิม”

“อืม”

“มารีบด้วย”

“เออ”

“เหมือนแฟนกันเลยนะ”

ไอ้อ้อยพูดก่อนจะทำตัวบิดไปบิดมาแสวงเงินอาย ซาติขมวด  
คิ้ว ถึงการเล่นกันแบบนี้ในสมัยมัธยมเขาจะเคยมีมา แต่ไอ้อ้อย มึง  
เป็นใคร เพิ่งรู้จักกับกูไม่เท่าไร มึงก็เล่นกูซะแล้ว

“มึงแน่ใจนะ ว่าจะเป็นเมียกู”

เขาตอบเรียบ ๆ ตอนกำลังติดไฟแดง และพยายามมองดู

ตำรวจไปด้วย ที่นี้ขึ้นชื่อทั้งเรื่องรตติด ค่าปรับ รวมไปถึงมหันตภัย  
บนท้องถนน

แขนที่กอดชาติอยู่แน่นขึ้น ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่ชาติรู้สึกเหมือน  
ถูกแมวดัวใหญ่เกาะหลังอยู่ ก่อนไฟเขียวหนึ่งวิ ไอ้อ้อยก็ชะโงกมา  
กระซิบเบา ๆ ก่อนจะวางคางไว้บนไหล่ข้างนั้น

“มันก็ไม่แน่นหรอกชาติ”

## ตอนที่ 6

### เป็นเงินเป็นทอง

สุดท้ายไอ้ฮ้อยพาเขาวกอยู่ครึ่งชั่วโมง

“สรุปมึงจะแดกร้านไหน”

ชาติชักหงุดหงิด รถเขาไม่ได้แดกน้ำแดกอากาศ ถึงจะได้ขับ  
ไปนั่นไปนี่โดยไม่คิดเสียตายนะโว้ย!

“ร้านนั้น”

ไอ้ฮ้อยชี้เสียงใส รอบนี้มันไม่กล้ากววนอีกเพราะรู้ว่าชาติจะ  
โมโหจริงๆ แล้ว

เป็นร้านสี่ชมพูๆ เล็กๆ ดูแออัด แต่ยังดีที่คนไม่มาก ที่ดูแออัด  
อาจจะเป็นเพราะมันเล็กจริงๆ

ชาติมีความรู้สึกเหมือนคอเคล็ด

ไม่ใช่แค่เคล็ด แต่ขณะนั่งอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์ ชาติต้อง  
เอียงคออยู่นิดนึงเนื่องจากไอ้ฮ้อยเอาหัวที่ใส่หมวกกันน็อกของมัน  
มาดันมาดันเขาตลอดเวลา ชาติหมุนคอเบาๆ ก่อนขมวดคิ้ว ความ  
รู้สึกเมื่อยขบแบบนี้ทำเอาเวียน

ไอ้อ้อยลงจากรถ จากนั้นมันก็จับมือชาติยื่นมาให้เอาหมวก  
กันน็อกออกให้มัน

ชาติจากที่หยุดหึงดก่อนหน้านี้ สะสมมาเรื่อย ๆ ในตอนที่ปลด  
ตัวล็อกที่ปลายคางไอ้อ้อยจึงออกจะไม่นุ่มนวลและกระชากอยู่  
เล็กน้อย

ไอ้อ้อยร้องอูยเมื่อโดนตัวล็อกหมวกดีดคาง แค่นิดเดียวคาง  
มันก็ป็นสีชมพู ๆ มันทำปากจู้พลางบ่น

“เจ็บนะ”

“เฮอ”

กะจะต่อว่าอีกสักหน่อย แต่เห็นสีหน้าชาติแล้วไอ้อ้อยก็  
หุบปาก มันทำเป็นรีบจูเขาเข้าไปในร้านก่อนจะเลือกที่นั่งเอง  
เสร็จสรรพ ไม่ถามความเห็นคนที่พามันมาแดกสักคำ

ชาติไม่ได้ใส่ใจหรือถือสาหาความ แต่ตอนนี้ใบหน้าจากที่  
นั่งเรียบอยู่แล้วยิ่งบึ้งหนัก เกือบจะดูไม่ออก แต่บรรยากาศรอบกาย  
กลับมีความแตกต่าง หากจะบอกว่าตอนนี้อารมณ์ชาติไม่ดี ก็ตอบ  
ได้ว่าใช่

ตาชาติใกล้จะปิด แต่ก็ยังฝืนยื้อไว้อยู่ ช่วงเช้าแม้จะเรียนไม่  
ค่อยหนัก แต่ที่หนักคือหนักใจ วันนี้เขาถูกเหล่าก๊วยรุ่มทิ้งทั้งวันแล้ว  
จะกลับไปนอนเร็ว ๆ เสียหน่อย ยังจะโดนไอ้อ้อยลากออกมาอีก  
ลากออกมาไม่ว่า แต่ยังทำเป็นเล่นตัว อ้อนตื่นได้ตลอดเวลา

ชาติถอนหายใจ รู้สึกแค้นอีกสิบปี ถ้าพูดแบบในหนังจีน อยู่  
กับไอ้อ้อยมาก ๆ ไม่นานหัวเขาคงขาวโพลน

เป็นร้านอาหารเล็ก ๆ แต่พอเข้ามาข้างในกลับไม่ซ้ำเหร่ อยู่ถัด  
จากหอที่ชาติอยู่ไปสามซอย

ชาตินั่งก่อนจะเท้าแขนค่อย ๆ หลับตา

“ชาติจะกิน’ใครครับ”

เสียงไอ้อ้อยหล่อเป็นพิเศษ ชาติถึงว่ามันจะแก้ทำไม อ้อพอปรือตาเล็กน้อยถึงได้รู้ว่าพนักงานยื่นรอยดรอยการอยู่ ทำตัวปกติก็เป็น แต่พอยู่กับกูเลือกทำตัวหา’ไรของมันก็ไม่รู้

“มึงกินเลย”

“ชาติไม่กินเหวอ”

“เออ อะไรก็ได้ มึงสั่งๆ มา กูกินด้วย” เขาตอบปิดๆ ก่อนจะปิดปากหาวแล้วยืดกาย หันไปมองด้านนอก ตอนนี้จะบอกว่าดีก็แล้วก็ได้ แต่ด้วยความที่เป็นชุมชนใหญ่แขนงหนึ่ง จึงเรียกได้ว่าคนชุกชุมดูร้อนตาดี

ไอ้อ้อยยิ้ม มันพูดจาแบบคนปกติ จากนั้นเมื่อบริกรเดินจากไป มันก็กลับมามองชาติด้วยแวตาปัญญาอ่อนทันที

ชาติไม่ทันได้ฟังว่ามันสั่งอะไร เขากำลังนั่งกอดอกก่อนจะเอียงคอฟังเก้าอี้เพื่อหามุมดี ๆ จิบ

“แถวนี้มีร้านเหล้าไหม”

ไอ้อ้อยพยักหน้า “มีสิ”

“อยู่ตรงไหนวะ”

“ไว้เดี๋ยวพาไป” มันตื๋มน้ำก่อนจะยกคิ้วส่งมา ท่าที่ดูราวกับผู้ชายเจ้าชู้เก๋แจ๊สตัว แต่ชาติมองว่ามันเริ่มมีเค้ากลางชวนให้ทำต่อยทำตื๋ขึ้นมาบ้าง ไม่ใช่ไอ้ตัวนึ้มๆ ให้เขาลากไปตบไปตืออยู่ฝ่ายเดียว

แต่ชาติยังไม่ทันได้หลับดี หัวก็ตื๋นึ้นขึ้นมาได้ เขามองมันอย่างสงสัย น้ำเสียงทั้งแปลกใจกึ่งดูแคลนเล็กน้อย

“มึงรู้จักร้านเหล้าด้วยเหวอ”

“เ้า รู้จักดิ” ไอ้อ้อยหัวเราะก่อนมันจะวางมือประสานกันไว้บนโต๊ะ พูดจาพาทีเสียงทุ้มๆ เป็นทางการ “มากับเรา ชาติไม่ต้อง

กลัวไปหรอกนะครับ”

นั่นไม่ใช่เรื่องที่ควรกลัวที่สุดหรอกะ!

“วันนี้ชาติดูเหนื่อยๆ ขับกลับไม่ไหวก็บอก เดี่ยวเราขับเอง”

“ก็ยังอยากตายเพราะแก่”

“เราอาจจะช่วยขับรถมอไซค์ให้ไม่ได้ แต่เราช่วยทำให้ชาติตื่นได้” มันพูดไปพยักหน้าไปอย่างจริงจัง สายตาก็ดูซาบซึ้งดีราวกับต้องการช่วยเหลือเพื่อนพ้องอย่างเต็มที่

ชาติหลับตาไปเถียงมันไป “เออ ภูตี่นของกูได้”

“บ้า ให้เราช่วยเหอะ”

“เออ”

“รับปากแล้วนะ”

“เออ”

“ฮึ้ย จู๊ๆ ใ้อ้อยก็ฮึดฮัด “ชาติอย่าทำตัววังวงสิ”

“เฮ้อ!” ชาติตอบ “ก็กูวัง”

ไ้อ้ห่า! ไม่ให้กูวังจะให้กูทำอะไร

“เดี๋ยวมือนี่เลี้ยงเอง แทนค่าข้าวตอนนั้นกับค่ารถ โอเคไหมครับ” ไ้อ้อ้อยพูดแล้วก็พยายามกะพริบตาส่งสายตาแปลกๆ มาด้วย ชาติขมวดคิ้วหนักกว่าเดิม

“แล้วตามึงเป็นไร”

“เรากำลังส่งสายตาให้ชาติอยู่”

“มึงปวยเหรออ้อย”

ไ้อ้อ้อยหัวเราะคิกคัก พอเห็นชาติทำหน้าซึ้งกะตาย ก็ยิ่งหัวเราะหนักจนหน้าแดง ยกมือกุมปากไปตบโต๊ะไป รวากับสนใจหมายแล้วว่าเขาประสาทแตกได้ “มึงเรียนหนักเหรออ้อย”

“เป็นห่วงเราเหรออ” ไ้อ้อ้อยถามเสียงนุ่ม ถ้าไม่ติดว่ามัน

หน้าตาดี ชาตคงคิดว่ามันมีปัญหาด้านไหนสักด้านแล้วจริง ๆ แค  
ไม่ได้ออกที่หน้าตาเฉย ๆ “ไม่ตอบด้วยอะ”

ชาตถอนหายใจ เขาระดิกเท้าสองสามครั้ง เปลี่ยนไปเรื่อง  
อื่นเพราะขี้เกียจเถียงกับมัน “เมื่อไรข้าวจะมา”

“เดี๋ยวก็มาแล้ว” ใ้อ้อยพูดยเสียงอ่อน “อดทนหน่อยนะครับ”

ไม่วายมันก็นุ่มตัวเย็นมือมาวางแหมะบนหลังมือชาตก่อนจะ  
ตบเบา ๆ ชาตเลิกคิ้วขึ้น ขณะเดียวกันพนักงานสาวก็ยกอาหารมา  
เสิร์ฟพร้อมมายเมนูทวนเสียงใส

“ชุดน่ารักอืมใจ ข้าวไก่อราดซอสเทอริยากิมาแล้วค่า~”

### “เมื่อคืนนอนน้อยเหอะ”

ไ้อ์ผลถามชาตเมื่อเห็นว่าเขาก็มหันหน้าหลบพุงอยู่กับโต๊ะ ชาต  
จึงมาตอบไป

ไ้อ์ผลตบไหล่ชาตเบา ๆ มันวางกระเป๋านั่งลงข้าง ๆ วันนี้ชาต  
มาเร็ว เป็นเพราะว่าเขารีบมาจองที่นั่งหลังสุดแล้วหามุมดี ๆ นอน  
ทันทีที่ได้ที่

“จองที่ให้กูด้วยเหอะ แต่งก็วมาก ๆ”

ไ้อ์ผลยิ้มเป็นมิตร ชาตพยักหน้าหงึก ๆ อยู่กับโต๊ะ ในเมื่อมัน  
เข้าใจอย่างนั้นแล้วเป็นผลดีก็ให้มันเข้าใจไป ไม่เสียหาย

เมื่อคืนกว่าจะกลับ ก็ปาไปสามทุ่มครึ่งกว่าจะถึงหอ สี่ทุ่ม  
กว่าจะได้นอน กว่าจะได้อาบน้ำ กว่าจะเถียงกับใ้อ้อยเสร็จ กว่า  
จะแย่งผ้าเช็ดตัวกับมัน

อยากจะบ้าตาย!

คาบแรกก็ไปโอโลจี วันนี้ชาตเรียนครึ่งเช้าเช่นเคย ทว่าแค  
ได้ยินชื่อวิชา ชาตก็รู้สึกเวียนหัวตาลายขึ้นมาอีกครั้ง

แม้กระนั้น เชื่อว่าชาติจะไม่สังเกตกลุ่มเพื่อนในห้อง  
ทั้งนี้ ทา ดูแว่แล้วเดี๋ยวก๊วแตก ต่อหน้าอย่าง ลับหลังอย่าง  
คลั่งระบบกดขี่ความเป็นคน สารพัดจะรวมในห้องนี้ ยิ่งงี้ก็ต้อง  
ปรับตัว

ชาติกวาดสายตาระวังมาหยุดที่เพื่อนข้าง ๆ...ไฉ่ผล  
การสนทนายังคงไม่สิ้นสุด จวบจนอาจารย์เข้ามาสอน พร้อม  
กับแจกลโด้และให้เข้าเว็บสมัครสมาชิกเพื่อโหลดซีทหรือดูงานและ  
การบ้านต่าง ๆ ที่จะให้ในวันหน้า ไฉ่ผลข้างชาติกระตือรือร้นที่จะ  
เรียนอย่างเต็มที่ ในขณะที่เขาหลับ มันก็หุบชาติไปสองที จนชาติ  
จำใจต้องตื่น

ปากก็พูดตามอาจารย์ ตอบทุกคำถามได้หมดแม้จะไม่ได้ยก  
มือตรง ๆ

สุดท้ายการคิดจะคบค้าหาเพื่อนใหม่ของชาติจึงสิ้นสุดลงด้วย  
ประการฉะนี้แล

**หลังจากเลิกเรียน เที่ยงพอดี ชาติกำลังจะกลับหอ กลับ**  
พบว่ามีคนหน้าตาแปลกประหลาดเข้ามาในห้อง แปลกประหลาด  
ก็เพราะว่ามันไม่ใช่กลุ่มปีหนึ่ง

“เดี๋ยวนี้นักผมมีเรื่องจะคุยกับพวกคุณ นั่งอยู่ก่อน เตรียม  
ตัวให้พร้อมด้วยครับ”

มันกวาดสายตามอง ปีหนึ่งเกือบทั้งหมดแน่นอนว่าหน้าตา  
แข็งกันปานกนิยาขม

“แม่งเอ๊ย!” ไฉ่ผลขมวดคิ้วมุ่น “วันนี้กูมีงานพาร์ทไทม์”

ชาติถือคติ คบคนอย่างแรกห้ามเอาพวกขึ้นินหาเด็ดขาด  
เฉียดใกล้ยังพอได้ แต่ให้คบค้ามากกว่านั้นก็อย่าเลย ว่ากันว่าพวกนี้

สร้างปัญหามากที่สุด และไม่ใช่คนที่กล้าเผชิญหน้าสิ่งใดนอกจากได้แต่เห่าลับหลัง ปัญหา ร้อยทั้งร้อยคือการเก็บกดและไม่ยอมพูดออกมาอย่างเปิดเผย มีศักดิ์ศรีหรือหาเหตุผล

โชคดีที่แม่ชาติจะมีการสื่อสารอย่างไลน์ แต่ชาติก็ยังไม่เคยรับใครในมหา'ลัยเข้ามาเลยสักคน เว้นไอ้ผลไ้วคน ชาติทำเหมือนตัวเองอยู่นอกวงตลอดเวลา

มีเรื่องน่าปวดหัวมากพอแล้ว ขนาดชาติที่ไม่ได้สนใจอะไร นอกจากนอนยังได้ยินดราม่าเกี่ยวกับการรับน้องแบบเหี้ยๆ อยู่เนืองๆ มีทั้งคนไม่พอใจบ่นลงโน่นนั่นนี่ แน่่อนว่าต่อมาไอ้พวกนั้นที่ตามส่องเด็กปีหนึ่ง หรือแม้กระทั่งได้ศึกแค่ปหน้าจอก็ไปฟ้องก็ใช่ว่าจะไม่มี

ก็ไม่แปลก

เขาขยะเขยงถึงขั้นที่ว่าชนลุกขึ้นมา

ทำตัวถ้อยแต่ต้องการความเคารพนับถือ ชาติงจริง ๆ เหมือนพยายามเสกชี้ให้เป็นทอง แล้วชาตินี้มันจะได้ไหม

โตก็ได้กันแล้ว พุดจาพาที่ภาษาคนเจริญกลับทำกันไม่เป็น ก่อนมันเข้ามหา'ลัยกันก็ยังคงเป็นคนปกติดีแท้ๆ ทำไมพอเข้ามาแล้วหัวโชนมันหนักถึงขนาดอดใจไม่ไหว ต้องยกตนข่มคนอื่นสืบต่อไปหรือยัง

แม้เขาจะพุดจาภูมิ้งอยู่เป็นนิจ แต่ก็ใช่ว่าจะทำตัวถ้อยสลุลพรวดเปรื่อใส่ผู้อื่นหรือคนไม่รู้จัก อีกอย่าง...เขาไม่ได้นิยมการเหยียดคนอื่นแบบที่ไอ้พวกห่านนั้นกำลังทำกัน

อ้างว่าสามัคคี อ้างว่าฝึกความอดทน เจริญแท้ ข้ออ้างแบบนี้ หลอกไอ้ทุยที่ไหนก็ได้

แทนที่จะปลูกฝังสิ่งดี ๆ มีความสร้างสรรค์ กลับเห็นว่าการ

ตะคอกกดดันให้หวาดกลัว ลดทอนความเป็นมนุษย์เป็นเรื่องดีซะ  
อย่างนั้น

แปลว่าที่เรียน ๆ กันมา ไม่ได้ช่วยขัดเกลাজิตใจอะไรตรงไหน  
เลยใช้ไหม

ไอ้ผลหน้าซีด แบบเดียวกับที่ชาติเห็นเมื่อวันก่อน ชาติเก็บ  
กระเป๋าทิ้งอย่างเกียจคร้าน ก่อนจะตบไหล่มันสองที

“ไปไหนวะ” ไอ้ผลหันมาถามเมื่อเห็นชาติเดินสะพายเป้ ออก  
ไป ไม่ใคร่ได้สนใจสายตาเพื่อน ๆ ที่มองอย่างงง ๆ ลึกเท่าไร

“กลับไปให้ข้าวหมา”

ไอ้ผลทำหน้าที่ ชาติเดินไปสองก้าวก็หันกลับไปมองมันอีก  
รอบ เขาเลิกคิ้ว มองหน้ามันราวกับถามว่ามันจะนั่งทำท่าอะไรอยู่  
อีก

จากนั้นไอ้ผลก็เหมือนจะคิดได้ มันกะพริบตาขณะรีบลุกหยิบ  
กระเป๋ามา แล้วเดินออกไปประตูหลังก่อนจะข้ามต้นไม้พุ่มเตี้ย  
ตามชาติไปอย่างน่ารักน่าชัง

ชาติให้โอกาสแล้ว แต่ในเมื่อมันยังไม่ดีขึ้น ยึดถือการปฏิบัติ  
ต่อผู้อื่นแบบน่ารังเกียจ เขาก็ไม่จำเป็นต้องให้เกียรติใด ๆ กลับไป  
เช่นกัน

ปากบอกไม่บังคับ ได้ยินกันถ้วนหน้า ทว่าในทางปฏิบัติจริง  
กลับใช้กฎหมู่ข่มเหงผู้อื่น

เวลาอีกห้าหกชั่วโมงในทุก ๆ วันที่จะต้องมาถูกบังคับให้  
คลุกคลีกับอะไรพรรค์นี้ คิดแล้วก็สงสารพ่อแม่ที่ส่งเงินให้มาเรียน

ช่างเสียเปล่า

ชาติส่ายหน้าอย่างระอา

เสียเวลาทำมาหาแตก!